

فضل خان ساجانی و منشی کنج بخش

سالک

بکوشش و منشی ساجانی و منشی کنج بخش

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PF4811

بسم الله الرحمن الرحيم

مرکز کاف کلمات قدیم

چاشنی کام و زبان مرام
 بخت رفیقان کشتار
 چرخه فرو و سپیدان
 مصرع دیوان کلیسم
 نظم بایات و طالعیه بوست
 بخت کتب زینت خست
 آنکه لب نایه قسراک بود
 رفیق عجز شوم و زینت
 از حدت خویش شوم و زینت

احمد سطره العام عمام
 سحر و سحر از ریاض سخن
 نخل همه مسوده را برگ ویر
 نقبه انشا رب الگوی
 نشر سر آغاز معالفا بو
 جدول عنوان همه کارست
 سحر و سحر از ریاض سخن
 نخل همه مسوده را برگ ویر
 نقبه انشا رب الگوی
 نشر سر آغاز معالفا بو
 جدول عنوان همه کارست

شجره

بر شجره خیر الامام
 شجره مردان علی
 حسن و هم حسین
 ام شجره زین العباد
 جناب شجره باقر امام
 شجره جعفر صادق لقب
 شجره موسی کاظم امام
 بر موسی بابا ام رضا
 بر جناب شجره معروف کرخی
 بر سمری سقطی شیخ دهر
 بر جنید آن شجره بعد از راز
 بر سمره بے کلف وینور
 بر شجره اجبته ز قریب الہ
 بر محمد شجره عمویہ تام
 بر وجبہ آن شجره عالی جناب
 بر کمالات شجره یوحیب
 بر شجره آن نجم دین
 بر شجره قلب زمان حقیق دین
 بر شجره بدو بر کمال
 بر شجره رکن کرم دوم

قبل از کوفین علیہ السلام
 واقف اسرار خفی و عجبی
 وادہ برو و روشن نبی زین الدین
 مقصد جاننا و جہانرا واد
 شمع فروز زنده و شمس ظلام
 کور را میزد است ایشان محجب
 قدس مکان عرش علی خدام
 ز ریت طاهر و مصطفی
 چرخ بیابوس دی آب پرچ
 یافته از وصل خداوند بر سر
 بر سر میدان فتا کی تار
 گشته به ممشا و علو مشتمل
 احمد وینور فلک با گام
 صدر نشین حرم احترام
 فائزہ الباب ام فتح باب
 عیسی روحانی و روحی طیب
 کو گمش گشت سگ اندر دین
 آنکہ رسیده است بعین الیقین
 هر سمره قند حلال و حلال
 شجره ایل بنیاد و بنیاد

بہر بختیاب الحق در دین و لے
 بہر جناب شرف پر شرف
 بہر منظر شہر بان حق
 بہر حسین اعدا باب دلق
 بہر حسن عارف کمال بقدر
 بہر شعیب اک شہر روشن گہر
 بہر حسب مائے والا نسب
 بہر بناب شہر الیوب کاہ
 بہر شہ قاضی شطار پاک
 بہر ابو الطیح درخشان ضمیر
 بہر ریاضات نساک بارگہ
 بہر خلیل اللہ دین راوے
 بہر بدین قطب پر قطب فلک
 بہر شہر محی شہر زندہ دل
 بہر معین الحق عین جان
 بہر محمد شہر مالیناب
 بہر عبادات محمد حیات
 بہر جناب حسن با صفا
 بہر حسین و علی دستگیر
 بہر امیر آنگہ شہر بدین است
 از پنجاہ ایک واسطہ سے

چاہے
 کیر و کار و شہر و دہ
 کو غم عشق اگر جسد است
 تو شہر توحید با یقین است
 جان بخت باخته و دل بخت
 ہم ز حسن فروتہ شینی
 حضرت بہرام بہاری
 بز فلک فضل درخشنده
 کز دراد کل بصر گشت خاک
 مشہر است آنگہ بہر مست پیر
 حضرت شاہ علی خضر
 شاہ علاء الحق و شاہ
 کوشدہ موصوف بر صفت
 در چین رشہ چو سرو
 عالم خفائے و در کن زما
 بیکہ پس از نام شد اورا
 صاحب اوراد حقیقت
 بحر عطا منبع جود و سخا
 در دو جهان آنگہ مرا ہند
 نرود بہر واصل قی بالیقین
 از صد و پنجاہ و یک واسطہ سے

ملک
 کل
 ن
 ہندوستان
 بات

<p> حال خودش مقینه که سفند نیت کبرے کند اول در دست نعم و محاسنیک در مستجاب قطب زمان حضرت بابا کمال قدح ارباب وجود و شهود حاسه فردای او بے اعمال و کمال خاور الیم و قدو اسس دین شهر بدین شد لبغات حمید آنکه بخدا شد از بے زوال شاه جو پوری و دین را پناه هر شد احواد و سر احب دین کرد و او کل اهر گشت خاک </p>	<p> بر ضیاء است که بگوید بلند بر عرش از تقسیم چیست بر شش بنحسب که باید بخواب بر شش با هنر و با کمال بر جناب شرف احمد که بود بر عطایا که بود خالدی بر پیر از نور و منیر شمس دین بر حبیب که قریب و صید بر جانان که شد سید جلال بر شش من چو تانده ماه بر سیم با بوتاج و دین بر شش قاضی شطار پاک </p>
--	--

سلسله پیران سلسله نقشبندیه رضوان الله علیه حمید

<p> بسم الله الرحمن الرحیم کلامی که یافت از کائنات این عسم و بر الحسن و بو تراب کرده حد آموش همی بر مقام زمینت سجاد و زین العباد هر درختان بس پر اسم جعفر صدیق علیه السلام </p>	<p> بر محمد گهر بجز ذات با علی اعلم ام الكتاب بر حسین اگر چو ماه تمام بر ملک سیرت و عوری نزول بر امام شریعت باقر علم بر زمین را و زمانه امام </p>
---	--

بہرام شہ موسیٰ رشتہ	مہر م خاص مہر م کبر
بہر معرفت کرب یا شہ	عابد میش خلعت شیب یا شہ
بہر سرے کوز جنبید سلیم	دور کند خطبہ و دور جسم
بہر جنبید رکبہ بانفصال حق	برہ بطاعت ز ملائک سبق

این واسطہ از پنجابی کی بحضرت علی رود باری و یکی بحضرت ابو بکر شبلی و یکی بحضرت ممشا و دینوری رحمۃ اللہ علیہم

بہر بدین مادی شہر و دیار	خواجہ دین بو علی رود باری
بہر فروزان رخ اذ انوار فقر	بو علی آن کاتب اسرار فقر
بہر دوزاکر حق طاسا بے	شیخ جهان بو عثمان مغنی
بہر ابوالقاسم قطب زمان	تاجور تختگیر گزگان

این واسطہ از پنجابی کی بحضرت بو علی فاریدی و یکی بحضرت ابو بکر نساج رحمۃ اللہ علیہم

بہر ابو بکر کہ نساج بود	بہر سردان چند تاج بود
بہر امام احمد اہل کم	بہر غنزالی و غزال حرم
بہر ضیاء دل و دین بود	حق را محبوب و خدا را حبیب
بہر شہر یاسر حمایہ نام	سہ چلی سہ خفی سود کام
بہر شہر تہم آن پنجہم دین	کرنگش گشت سگاز و صابین

ایضاً بنوع دیگر	
بہر جنبیہ شایر ذات و صفات	آئکہ بخبرش نبود القبات

<p>همنفس خضد علیه السلام عشق نوید زره دوستی باد شیه ملت و سلطان دین رکن الدین و شیه عالم بود آنکه بجا را شد ازو بے نوال شاه جو پیوری و دین را پناه مرشد امجاد و سرما حدین کر در او محل بفرشت خاک</p>	<p>شبهه ای که بود صبح و شام هر چه باشد شش چو فرید و لے شبهه صدر ملتان دین هر بزرگی که چو او کم بود شبهه حضرت سید جمال شبهه رکن چو تابنده ماه هر منبری به ابو تاج دین شبهه قاضی شطار پاک</p>
تمام شد	

سلسله پیران ملک سرور و پیران بیاض و دیگر ضوانان علیهم السلام

<p>بسم الله الرحمن الرحيم موت نخستین محیط ظهور نیست فنا هیچکس الا علی آنکه بنی راست به بر که بدوش علم نبی از دلش آوده جوش دل عربی دارد و عجمی زبان خاص صاحب آرد و اعی شده دیدند و انگو و لقا سچو او چرخ نیار و بدو متا دیرخ تا به پیش می نخرند شمر فقط</p>	<p>هر رسول ارض و بهوات نور علی که بشان چله حسن جاده تطهیر پوش حسن بصری پس خود دوش هر صبی که نهان و میان هر بهر نو عظم داعی شده هر طافی که خور از جبت و جو هر کجیل صلح چو معروف کرخ هر سربا که فرود شد سقط</p>
--	---

چنگش شہزادیت کردہ صید	بہر الو القاسم کنیت حبشید
اوج دہ پایہ ارشاد علو	بہر جناب شہر مشا و علو
باد شہر دنیور انصا	بہر شہر احمد نسو علقا
پاک زآلود گے ماسواک	بہر محمد شہر عمویہ پاک
فاختہ الباب ہمہ فتح باب	بہر و حیدر آن شہر عالی جناب
حق را محبوب و خدا را حبیب	بہر ضیائی دل و وین کجیب
دادہ دوا نذر زنجیدی در آب	بہر جہان بر شہر شہاب
سرور ملتان و گریا قباب	بہر ہمارا الحق والدین خطاب
بر فضلش اسم الفضل وال	بہر شہر صدر نشین کمال
رکن حق و وین ابوالفتح نام	بہر شہر عالی و الامتعام
آنکہ بخارا شد از وی زوال	بہر شہر حضرت سید جلال
شیخ ابوتاج سر عارفان	بہر جناب شہر باغ و شان
قطب زمان حضرت انبلسی	بہر شہر رکن بدین بنے
کز در او کھل بگشت خاک	بہر شہر قاضی بظاہر پاک
مشتہرست آنکہ بہر صفت پیر	بہر ابوالفتح در خشان ضمیر
حضرت شاہ علی خضر	بہر ریاضات فلک پارک
شاہ علاء الحق و شاہ علی	بہر خلیل اللہ دین راوی
کوشدہ موصوف بوصف ملک	بہر بدین قطب چو قطب فلک
در چین رشد چو سر و چگل	بہر شہر محی فروز زہ دل
رکن حقیقت شدہ در کین	بہر معین الحق قطب یقین
بیکہ پس از نام شہر اورا خطاب	بہر محمد شہر عالی جناب

بہر عبادات محمد حیات	صاحب اوراد حقیقت سمات
بہر جناب حسن باصفنا	بحسب عطف منبع جو دینا
بہر حسین و علی دستگیر	در دو جہا آنکہ مرا ہست پیر
بہر امیر آنکہ شہنشاہ برین ست	نزد ہمد واصل حق بالیقین ست

سلسلہ پیران سلک خلوتیہ رضوان اللہ علیہم اجمعین

بسم اللہ الرحمن الرحیم	
بہر رسول ارض و سماء نور	موج خستین محیط ظہور
بہر علی کہ بشان حبلی	نیست نہاں پیچس بالا علی
بہر حسن جائہ تطہیر پوش	آنکہ نبی راست بہر گدوش
بہر حسن بھر کس پس خورده نوش	علم نبی از دلش آورده جوش
بہر حبیبی کہ نہان دین	دل عسکر دارد و عجمی زبان
بہر بہر موعظہ داعی شدہ	خاص حبیب آمدہ را علی شدہ
بہر طالع کہ خوراز جستجو	دید نہ داء و دوا فاسد چو دوا
بہر بکال صبا چو معروف کرخ	چرخ نیارید و ہفتاد چرخ
بہر سرتے کہ فرو شد سقا	تا بہ پیشیزی غر زرش فقط
بہر ابو القاسم کینت جنبید	چنگش شہباز بقا کردہ صید

این واسطہ ازینجا بچند بزرگان میرسد

بہر بدین بادے سمر و دیار	خواجہ دین بوعلی رودبار
بہر فروزان رخ از انوار فقر	بوعلی آن کاتب اسرار فقر

بہر رموز کہ حق طاس بے	شیخ جهان لوطمان منیر
بہر الوافقا سہم قطب ناز	تا جو تخت گہ کروکان

این وسط از نیجا یکی بحضرت بوعلی فارمدی رحمۃ اللہ علیہ میر

بہر ابو بکر کہ لاج بود	بر سر مردان حسد اتاج بود
بہر امام احمد اہل کرم	بہر غزالے ذوال حسرم
بہر ضیاء یافتہ در بار بار	بر در او خضر روان بار بار
بہر شہر یاسر و عمار نام	سر جلی سر خفی سودہ کام
بہر شہر محرم آن نجسم دین	کز نگش نعت از واصلین

این وسط از نیجا یکی فردوسی است و یکی سرور دیو و یکی خلوتی

بہر محمد شہ با عز و جاہ	خلوتے بار گہ لا الہ
بہر جنیت کش دار السلام	ہادی دین حضرت سید قطام
بہر ہذا شہیم خلیل الہ	عشق پرو یافتہ آباد کاہ
بہر مظفر شہر نکائی	آنکہ در اپائیے عا
بہر فلک بر تہ و عرش بام	حضرت عبداللہ ابن جہاد
بہر شہ قاضی شہار پاک	کر در او کمل بہر کشت خاک
بہر الوافقا شہ درخشان ضمیر	شہرست آنکہ بہرست
بہر ریاضات فلک بار گہ	حضرت شاہ علی خضر
بہر خلیل اللہ دین راوے	شاہ علار الحق و شاہ علی
بہر دین قطب جو قطب فلک	کو شہدہ موصوفہ بوصف ملک

<p> بهر شجره که فروزنده دل بهر حسین الحق مصین جهان بهر محمد شجره عالی جناب بهر عبادات محمد حیات بهر جناب حسن بامعنا بهر حسین و علی دستگیر در چمن رشید چو سرو و گل عالم حقانی در کن زمان بیکسره بس از نام بشاد و خطاب صاحب اوراد حقیقت سمات بهر عطف منبع وجود و سنی در دو بهمان آنکه مرا هست پیر </p>	<p> بهر شجره که فروزنده دل بهر حسین الحق مصین جهان بهر محمد شجره عالی جناب بهر عبادات محمد حیات بهر جناب حسن بامعنا بهر حسین و علی دستگیر </p>
---	---

سلسله پیران سلک قادریه رضوان الله علیهم اجمعین

بسم الله الرحمن الرحیم

<p> لولا که کنون نه بحسره ذات در صف اصحاب چو لب لباب خون وی از عشق چو آید بجوشش حضرت سحبا و بهجاده راد حضرت باقرو و جهانزا امام مصدق صدقش بود آرا مگاه عیسی جبان موسی طور وجود محمد خاص حسد کبریا خادمیش خلعت شب یافته است تابه پشیری خمرندش فقط برود اطاعت ز ملائک سببی </p>	<p> بهر محمد صدق کائنات بهر علی بو الحسن بو تراب بهر حسین آب دم تیغ نوش بهر ملک خوی و فرشته نساو بهر به فضل افضل و خیر انام بهر شجره جعفر صادق چو باه بهر شجره موسی کاظم که بود بهر امام شجره موسی رضا بهر معروف که رب یافته است بهر سیدی که فرو شد سقط بهر حبیب آنکه باضال حق </p>
---	---

این واسطه از پنجایله بحضرت ابو بکر شبلی و سبکی

حضرت مشاد دینوری دیکے بحضرت ابوالقاسم

گرگانی میر سدرتہ اللہ علیہم اجمعین

نام ابو بکر پشلی ہرند	بہر سے آن ہمد کرا خضر زرد
کل رحلتش عبد و شاہ کل کینیز	بہر جناب شہ عبد الغفر
حضرت ابوالفضل و زنا فضل	بہر سبن پردہ بر صاحب فضل
حضرت ابوالفرح جناب ہم	بہر قدم ساسہ رقاب ہم
اسم معلاش علی ابوالحسن	بہر سر جلد شیوخ زمین
ابن مبارک بہ قریب و بید	بہر مطاع سعد ابوسعید
از ہنم محبوب خدای ہم	بہر معلی زشائے ہم
ہم نفس خضر علیہ السلام	بہر شہا بے کہ بود صبح و شام
سرد و ملتان و گریہ قیاب	بہر بہار الحق والدین خطاب
کو شہد معروف بہ سید جلال	بہر شہ صد و زشین کمال
شیخ زمان سید احمد کبیر	بہر جہان پیر جہان دستگیر
آنکہ بخارا شد ازو بے زوال	بہر شہ حضرت سید جلال
شاہ چوتھوری و دین راہنہا	بہر شہ رکن چوتابندہ ماہ
مرشد امجا و سرباجدین	بہر سے بالو تاج حین
بر در کھل بصرہ باد خاک	بہر شہ قاضی شطار پاک
مشتہرست آنکہ بہرست پیر	بہر ابوالفتح در عثمان منیر
حضرت شاہ علی خضرہ	بہر ریاضات فلک ہارگہ
شاہ علاء الحق و شاہ علی	بہر خلیفہ اللہ دین راوی

<p> کوشده موصوف بر وصف ملک در چمن رشد چو سر و چکل عالم حقا سائده شیخ زمان رفعت و قدرش به یسار و بین بیکومه پیل از نام شد او را خطاب صاحب او را و حقیقت سمات بحر عطا منبع چو دوشنا ورد و جهان آنکه مرا است پیر نزد همه و اصل حق بالیقین است </p>	<p> بهر دین قطب چو قطب فلک بهر شمع محی فسر و زده دل بهر محسن الحق عین جهان بهر شمع قطب جهان رکن دین بهر محمد شمع عالی جناب بهر عبادات محمد حیات بهر جناب حسن باصف بهر حسین و علی دستگیر بهر امیر یک شهنشاه دین است </p>
---	---

سلسله پیران سلک قدسیه رضوان الله علیهم اجمعین ابو اسحاق شیخ الشیوخ
 بحضرت جنید میرسد و از آنجا بواسطه حضرت جنید کبری صلیب عجمی رحمهم الله میرود

<p> داده دو اندرز به بعدی در آب حضرت شیخ علی بر غشی منزلتش را نبود هیچ حد حاصل ازو شد رخ دین الجمال عبد الرحمن بودش نام پاک زیب حقیقت شده و زین دین در ره فقر آنکه مؤید شده سر و شطاری و پیره است کمال بهر برادر او باد خاک </p>	<p> بهر جهان مرشد پیر شهاب بهر زخود رفته غد و عشته بهر جناب شمع عبد الصمد بهر جناب شمع محمود حال بهر زاسرار خور جام چاک بهر زسرتا بقدم عین دین بهر علی که موحده شده بهر جهان شاه که عبد الله است بهر شمع قاضی شطار پاک </p>
--	---

سلسله پیران حضرت حسین و ابوبکر و شیخ الشیوخ
بکسرت جنید میرسد و از آنجا ابوسلطه حضرت صیب عجمی و خواجہ حسن بکری و غیره

داود و داود زہر سعدی در آب
احمد نو باوہ باغ دمشق
آنکہ بین بود بسے تنقے
وسوسہ دیو بر اندر لعل
غرقہ صد پارہ کند زیب و دوش
شد دہنش مخزن و در شین
گویم شیخ مردان رہ است
کرد بر و رحمت اللہ نزل
کحل بصر برداد و باد خاک

بہر همان ارشد و پیر شہاب
بہر خون ناپہ خور جہانم عشق
بہر دل حضرت شیخ
بہر شہ دین و سلیمان
بہر حسین آنکہ دجوش و غروش
بہر شہ مخزنان مخزن و دیر
بہر همان شیخ کہ در شین است
بہر جہانمیکہ مرادش حصول
بہر شہ قاضی شطار پاک

شجرہ نقشبندہ کہ ابوسلطہ حضرت ابوبکر صدیق رضی اللہ عنہ
میرسد و فوج بحرین شدہ است یکی بجانب یمین و دیگری بجانب

احمد بن محمد محمد لقب
حضرت صدیق شہید شہید
فخر ہمہ فارس و سلیمان بنام
قاسم یک فرد درین شوق
جعفر صدیق رہ حق نما

بہر محباز اعراب و عین رب
بہر امام ہمہ پیرو مرید
بہر شہ شاہ سلیمان مقام
بہر شرف یافتہ فیض حق
بہر کاذب ہر صدوق نما

اینجا شجرہ نقشبندہ بنوع دیگر

بهر محمد که قرار از جمل بهر کبیر از همه صواب کبار بهر سلیمان و شرفی است بهر شرفیاب شود دوام بهر بلارین چو دیون زر	بهر عشق از سون کون و لعل بهر بکر از صدق ضایع بار حضرت سلمان که بود پارس حضرت قاسم بن ابی بکر نام جعفر صادق صدیقی ملک
---	--

شعبه دوازدهم که در کتب است

بهر ولی که بر شان جل بهر حسین آنکه چو ماه تمام بهر ملک خوس و فرشته نهاد بهر فضل و خیر انام بهر شه جعفر صادق چو ماه	بهر فتاوی که بر اسالی کرن در آغوش پیغمبر مقام حضرت سحاب و بسجاده زاد حضرت باقر و دو جوار نام مقد صدقش بود آرا نگار
--	--

از بیجا چند واسطه رقم است

بهر رئیس عرفا یازند بهر بخرقان چو ماه کسین بهر ابوالقاسم قطب دین بهر ریدن بکرم و معرفت بهر ابو یوسف همدان عشق بهر حصون بلد بغداد بهر بیدان فنا یکبار بهر بصر علم که موصوف بود بهر دهر راضا با خبر	عاج معراج پدای بانند بهر حسین آن بادی و شمع زین تا جو رخت گدازگان بهر علی فارید معرفت شاه یقین یوسف کفایت عشق عبد الخالق شریف جهان حضرت محمود خدا را یاز خواجہ عارف که چو معرفت بود خواجہ غزالیان بی غلی شتر
---	--

بھیر محمد مجدار ہمارے
 بھیر امیر کمال آل آں
 بھیر بہت ایک بے بلند
 بھیر علما الحق دین دہل
 بھیر جناب شہرہ قریب چرخ
 بھیر عبید اللہ ان عبد بنی
 بھیر محیطہ کر دشن نور ست
 بھیر زانوار درخشنده دل
 بھیر زعفران و سلوک آگہی
 بھیر در بھر علایو العلاء
 بھیر شہر دوست محمد غنی
 بھیر چو شہر باو عشق اندون
 بھیر جناب اسد ہندو
 بھیر شہر کان پے دل منعم ست
 بھیر جناب حسن با علی
 بھیر جناب شہر سچھی علی
 بھیر جناب شہر اشرف علی
 بھیر مسنی جمال علی

در درو عسقران و ہدی رہنما
 سرور با جاہ و جلال آں
 در دل زانوار خند نقشبند
 لشکر غفارے دل و نبل
 چرخ بیابوس وے آند چرخ
 یافتہ از قرب خدا اختصاص
 شاہ جہان حضرت عبد الحق
 خواجہ محمد زکریا دل
 حضرت عبد اللہ دروین شہی
 دان بحق جوہر یازا صمد
 از سگی دوستی و دشمنی
 کون ریاضت بود شش سون
 از طہر حق معرفت آگہی
 شتغل یا خدا و اہم ست
 کشف بر در خطرات دے
 با عمر شش دوستی و با علی
 منظر انوار خفی و حبلی
 میوہ شلخ شجر کمالے

کام شد

ایضا شجرہ پیران سلک قادر یہ سطورہ سابق موزون
و روزن دیگر بمعنی طویل الحجۃ اودعیہ منظومہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بہر شہ باد سبل ۛ سروار دوعالم مرج کل
ختم نبوت ختم رسالت ۛ احمد رسل ختم رسل
بہر علی شیر خدا ۛ آسان کن ہر دشوار سے راہ
آنگہ بنے سر سودا اورا ۛ من کنت لا نفسی مولاء
بہر جناب امام حسین ۛ آغوش نبی را زینت وزین
بہر نالستان امامت ۛ ختم رسل را نور این
بہر ریاضت جو عبادت ۛ حضرت امام زین العباد
باقی تہ ساز آل عبا ۛ سجادہ نشین حضرت سجاد
بہر بیخونان ہادی خاص ۛ عام محمد باقر امام
شیخ ظلام و بدعت نام و ۛ فرش مقام و عرش خیام
بہر معین شیعہ متین ۛ در رو وحدت قبلہ دین
بخ طریقت تخم حقیقت ۛ جعفر صادق صدق گزین
بہر امام اہل صفت اہل کبر ۛ امام ہر دوسرا
قبلہ ارجان و کعبہ ایمان ۛ موسی کاظم خیروری
بہر رضا کہ چین عقیدت ۛ خلق بخواند علی موسی
از سر صدق و خلوص و محبت ۛ ختم لائیکہ بابو سیمیش

بہر کیرغ ریاضت محلی بہ عاشق صادق حق معروف
 چاکر حمان افضل و زبان بہ عارف رب اللعروف
 بہر بہیم سعادہ سبحان بہ شیخ و چہان و سدرج سری
 چہت بہتیش و لق کر است بہ چہت بہتیش تاج سری
 بہر ابو القاسم کہ توتش بہ قوہ طریقت یانت بہا
 معدن خلق مخزن جود بہ و مرجع اہل فقر و منسا
 بہر بہت نار محبت بہ اخگر بہتر ہم باش
 سوخت حق حضرت شبلی بہ بخبر آب و آتش
 بہر بہجن و جمال سعادت بہ و لبر و شاد بہ عبد عزیز
 پور رشید و غلام سعید بہ و عبد الواحد عبد عزیز
 بہر شفیق گزشت و شوار بہ طہیر بہ ہم عبوس
 رہبر وین و رہبر عقبی بہ شیخ ابی الفرج ططوس
 بہر بہر خفی و حبلی بہ از طفلی و مادر زاوے
 صدق مقالی منزل عالے بہ ابو الحسن بہ نام علی
 بہر علی شان علوے بہ بہر مریدان سر رشید
 نام مبارک ذات تبارک بہ ابن مبارک ابی شعیب
 بہر شہنشاہ خلدیرین بہ لاریب حبیب سبحانے
 خوش و دو عالم محی الدین بہ و عبد الفتاح جلائے
 بہر بہتات سراسر فائے بہ شیخ ضیاء الدین و نجیب
 در مرض دل عیسیٰ ثنائے بہ عبد القادر روح طہیب
 بہر بہر حقایق ماہر بہ شیخ عتار یاہر

بادہ کی کسان عارف سبحان عالم باطن ہر مقام
 بہر خطار و ہمت کرامت و شیخ مجسم ملت و دین
 شاہ طریقت ہر حقیقت بہ راہ فلک کبر کے زمین
 بہر آواز از غم و شادی بہ ہر سو کو کس زن راوی
 تیز عینان رہ ادا تادی بہ محب الدین بغدادی
 بہر ضعیفی لدین کہ ز نور او بہ شد بہ علی لالا سطور
 شکرہ آنکہ بگوشت و پستی بہ سوئے جنان و حور و قصور
 بہر تاج سر عرفانے بہ شیخ احمد خرقانے
 واقعہ سرت آئے بہ ہر اہل رموز و فرقانے
 بہر فقری عرش سرریے بہ نور الدین در عرش کبیر
 آنکہ ز جنت و نار جہنم بہ ہر خلق بشر و نذیر
 بہر علاء الدولہ و دین بہ ہر سند عرفان صد نشین
 ناجور سمنان یقین بہ اتلیم طریقت زیر لکین
 بہر شہ اقلیم و لا بیت بہ حضرت ایاز حق محسن
 دل بکشوع و جان بکشیع بہ و پا بر کوع و سر بسجود
 بہر طبیب رو جانے بہ ہم ضعیف ہمیشہ کز دہانے
 آنکہ بزہد بنیاد ثانی بہ میر علی ہمدانی
 بہر شیخ تمام آفاق بہ از ہر طاق و اہل مذاق
 پیر طریق ابی اسحاق بہ آن راہ نور و سچ طباق
 بہر نگاہ چشم معارف بہ شیخ محمد نور بہ بخشش
 خاک صفت در راہ کو وضع بہ دروہمت گردون طرش

بہر محمد مصطفیٰ علیہ السلام و آن رنگ بن حسن عملی
 جو کہ کنش عشق از سہل و کجہر عطا سے لہر زلے
 بہر بہر حقائق محمدیہ شیخ محمد صنم بہر خیانت
 شیطان و نہر سلاحتش نہر لطفہرم ہر دم بہر خیانت
 بہر جناب ست است از زبان راز قدح در دست
 انکہ نیز پاک منفس بہ مشہور حسن بہ محمد دست
 بہر کلیم ایمین عسہ فان بہ شیخ زبان و شیخ زمین
 انکہ ز حسن خلق علم شد بہ ہم بہ محمد ہم حسن
 بہر بنی را ہم وسطی بہ معروف با حیا کے سنی
 گوہر جہر سب سے تہہ و شیخ بحیا کے مد سے
 بہر موسیٰ طور جلالت بہ حضرت شیخ کلیم اللہ
 شاہ بہان آباد حقیقت بہ روضہ خلد برین مشواہ
 بہر زبند بہان آزاد بہ ابدال نظام زمان او تاد
 پیر شاہ و شاہ بلادہ و تختگمش آ و رنگ آباد
 بہر قلیل در رہنم بہر کثیر احسانا
 چشم بصیرت نوری سیرت بہ فخر الدین و مولانا
 بہر سالک راہ ہلے بہ محمد رم راز نہایت
 ہادی ایمان ہادی عتجہ بہ نور محمد نور خدا
 بہر ملک حقیقت سلطان بہ باد شہر شہر ملتان
 صاحب برہان عاشق جان بہ کوست سلیمان نامہ دان
 بہر جناب محمد موسیٰ بہ پیر و مرشد و علم استاد

ہر ایمان و ہر ظہور و ہر حکم یک نما
 مناجات بدرگاہ مجیب الدعوات
 اے زہمہ حاجات برسی بہ حاجات خلائق اور تو روا
 ے نزد درکار تو ہرگز نہ بچکسی را چون و چہ را
 ہستی و بود و بسط و کشود نہ ما ہمہ ویر قدرت تست
 فتح و رون و درخشم زدن نہ و البتہ فضل و رحمت تست
 ہیچ ز ہیچ و ہیچ ز ہیچ نہ درشت ہمہ کالائے من است
 گر تو فضل و بود و از کے نہ غلہ برین ما وائے من است
 در دل من از لطف نہائی نہ صدق دہی و صفا بخشی
 تو کہ نور بہا و ہے نہ تو کہ بہر صفا بخشی
 گاہ بہر عارفان راہ نماے نہ عارف ذات خویش کنے
 گاہ بصنع و لم بر باے نہ موصفات خویش کنے
 گرچہ زویرہ من نہان است پشادہ مقصودم پیدا است
 از طرف تو بار خدا یا نہ بر عالم گر لطف و عطاست
 راست نگشت ہنوز نشوے نہ باطن من باطن اہرمن
 نفس کجسم را سازموفق نہ با روح من سرسلن
 در دل من وہ جنب و حذر نہ از صحبت اہل قلب خشن

فصلی ناراً حامیۃ تفسفی من عین آئینہ

کیش مرا از عشق و عطا کن ایند ساز محبت ملت من ز
 صدق و خلوص شورش و ذوق نہ ذکر و فکر چہلت من

در کعبه من ره بان عرقان چه بر سر من نه افشیده فتنه
 بر کف من نه چادر ایسان چه در صد منم ده گوشت
 در طلب اسرار تو هر دم چه فصل در آتش دارم من
 سخت گیر و جبذب عنانم چه روز شب نشمارم من
 ادراجه لطف بجزدایان چه بود که بر سر سکه کامم
 در سر بود و عطایانی چه با مقصود مسدادم
 ره بنیاسوسه چه ترمیم لاکشانا سوت مرا
 دیده بران سر و زاز ملکوتیم چه کشف بکن لایوت مرا
 در روز ذوق و شوق رحمت بود که کنی اسے حسن نواز
 جہم من سیماے نیانہ و سیرت من گنجینہ کراز
 کن بر پشت و درک حقائق با وزید و مدح به شتود حسین
 همچو سبیل و چو سبیل به همچو جنبید و همچو سیریم
 صاف کنی از مینقل ذکرم چه رنگ بری زانکینہ من
 همچو صباے شمس بنو نہ خویش فروزی سیشہ من
 گر چه گنہ زاندا زہیر نیست چه از کرم تو دارم امید
 روے سیاهم از رحمت چه سوے صفت ثنائے سفید
 راہزن آمد مغس لعیتم چه بیچ نکر دم طاعت تو
 رفت ز من تقصیر نہایت چه در اثیان عبادت تو
 کار من آمد جہم و خطا و کار تو آمد عفو و کرم
 بہر تو کار خویش کنے چه من بہر گسیدے کرم نگرم
 اسے کہ ز احسان تو بکرم و جہل من نہ بندہ تو

در ملامت زانواعے شایعین

اگر چہ بہشت از کبر و جہودم بہ ہستم آخرت میں نور
 فیض محبت کجہ سبطہ و رحمت تو آمد زور اکرام
 سو گند جو کاسے پر دم بہ یک قطرہ درخشش عام
 اگر کم جو بسویت خوانندہ یا ترغی اسے بھیجاہم
 تا ز نوال تو بسر خود بہ تاج عطا و فضل ہم
 نہ شستم باخیر نمائے بہ عاقبت ہم سر دکنے
 شاہد میں شہود و نمائے بہ طالع من مسعود کنے
 چون تقیاست پیش تو آیم ہا پر ز گناہ و دست تھے
 وامن اسید از تو کنم پوہ و ز تو بہ جنیم روئے بجا
 گر بہدم ایسان اسطاعت بہ مشق ہم برسد و توس
 کو کس نشاط و عیش لازم بہ من در بزرگہ منہ و دوس
 و زرم فضل و جود و کرمت ہا روز جزا کن مسکن
 فی جنات عالیہ و لا التسمع فیہا لا غنیہ

بہرہ امین بے سوسان بہ ہم تو طمیس ہم تو معین
 در امور و در بہرہ حالت بہ ہم در و نہی ہم در دین

بجو نہ تقاے الہی با تمام رسید

شجرہ پیران سلکنا ہدیہ رضوان اللہ علیہم جمیعین کا رخصت
 بدرالدین بدر عالم قدس بہ جنت جنید حرم شہید

بسم الله الرحمن الرحيم

۱۔ بھیر احمد شہ لولاک لدا
 ۲۔ بھیر ادا م علیا رسہ
 ۳۔ بھیر تحریر کن خط سجات
 ۴۔ بھیر ذی رتہ جدید
 ۵۔ بھیر طامی کو حق از دوشنود
 ۶۔ بھیر آن در ہمت معرفت
 ۷۔ بھیر آن ناظر پوسف معنی
 ۸۔ بھیر از نور سفید و والا
 ۹۔ بھیر آن صاحب حکام دقلم
 ۱۰۔ بھیر از بسکہ سبک روح لطیف
 ۱۱۔ بھیر شیخی کہ ابو امیست
 ۱۲۔ بھیر آن ابر کہ رحمت بارست
 ۱۳۔ بھیر پیریکہ در اشغال تو بود
 ۱۴۔ بھیر آن کر شرف نور عظیم
 ۱۵۔ بھیر آن یادوی دین غوث امام
 ۱۶۔ بھیر صدریکہ تو خدند از د
 ۱۷۔ بھیر آن کو کہ معنی بعفت
 ۱۸۔ بھیر آن راہبر علم یقین
 ۱۹۔ بھیر حق کو کہ شہاب کائن
 ۲۰۔ بھیر طے سادہ روحانی

اگر تو سین قماش او ہے
 احسن من حسنات ان شہ
 حسن بصیرت رقیق الدرجات
 عربی دل بہر از چشم نے
 اسے بمقصود رسد برہ داؤد
 عارف کرخ حقیقت معرفت
 حضرت خواجہ سری سقلمی
 کافور و سپہان شیخ چنید
 کہ محمد برویم ست علم
 عالم صدق محمد خفیف
 جفت با حق و زبائل طاقت
 نام نیکش حسن تبارست
 قطب دینی کہ ز ابدال تو بود
 ہم کریم آمد و رسم عبد کہ
 رہبر راہ ہدی عبد سلام
 محترم ملک سمرقند از د
 عالمش شیخ شہاب لدین
 شیخ موصول بحق فخر الدین
 سند آراے عظیم اشائے
 فخر ثانی کہ بود لا ثانی

بہر آن کہ ز انوار جمال	بہر آن کہ ز انوار جمال
بہر آن کہ بطریق سلطان	بہر آن کہ بطریق سلطان
بہر آن کہ پر توحش شمع حکیم	بہر آن کہ پر توحش شمع حکیم
بہر شمع که بر آہ نسبش	بہر شمع که بر آہ نسبش
بہر آن کہ بر آئندہ نقاب	بہر آن کہ بر آئندہ نقاب
بہر آن کہ سید سادات نصیر	بہر آن کہ سید سادات نصیر
بہر آن کہ کو فرست دست راند	بہر آن کہ کو فرست دست راند
بہر آن کہ راہ مناسبت نظام	بہر آن کہ راہ مناسبت نظام
بہر آن کہ دو جهان اول اند	بہر آن کہ دو جهان اول اند
بہر آن کہ تیر قضا با پیہر	بہر آن کہ تیر قضا با پیہر
بہر آن کہ عارف حق شاہ کلیل	بہر آن کہ عارف حق شاہ کلیل
بہر آن کہ شاہ محمد معصوم	بہر آن کہ شاہ محمد معصوم
بہر آن کہ کو سو حق راہ برست	بہر آن کہ کو سو حق راہ برست
بہر آن کہ سادک فردوس نظام	بہر آن کہ سادک فردوس نظام
بہر آن کہ شرف پیہر ہے	بہر آن کہ شرف پیہر ہے
بہر آن کہ جمال علی ست	بہر آن کہ جمال علی ست

از حضرت شاہ محمد معصوم یک واسطہ بحضرت شاہ حسن علی قدس سرہ
و واسطہ بحضرت شاہ حسن رضا قدس سرہ میرید

بہر آن کہ راہ روضہ صدق و صفا	کا ہم پاکش حسن آمد بوضفا
بہر آن کہ اولی اولی ست	مشتہر شاہ محمد تقی ست

بهر جرات که علیم الدین بود

باجمال و شرف سگین بود

مناسبات درگاه مجیب الدعوات

عفو کن از کرم و جو و عطا
بگذر از من به شمول همه نیت
گرچه بی راه فرس تا ختم
از دوس ایچ بر و زوچ به شب
بپس راه نه بر مانده ترم
به سر و نیار و دین کرده خراب
نسکه یک فده طاعت کرم
در همه عمر نکرده کار به
هر که طاعت نه عبادت وارد
حرم امرو که فر دایم شود
آیز و چشند بر یزیم هر سر
ملکی از غولیش دل و دیده تنی
بکشایاب طریقت را را
مشکلم آس آسانی کن
اجلم از هر چو ریزه در جرم
در دم ترع سلطان باشم
گره و ن بکشی یا باره
محکم نشان کنی از صدق اس

را صبا را گنجه و بر خط
کز درشت گریزم نه گریز
همه را نزد و غا اختدم
بود و امده همه سو جا طلب
رازه و رازده در بران ترم
نه خطا و انم و دایم به صواب
گنجه و جبرم به ضاعت کردم
که گنجه همه از بهمن و شوارم
جز شقاوت به سعادت وارد
با من اینده خنده ایچ شود
ایران زمان از تو گریزم در تو
ایک در دیر و دل هر دو خجسته
و نه سینه تائب حقیقت مارا
تقدایم از بهمن از زانی کن
بیزیم شمشاد شهادت در کام
بر و در حبان بایمان باشم
تام پاکت بزبانم جبارم
در دم راه نیاید و سو اس

چون با سوات شوم ہمایہ
 کرد و از خوشی بخت بد ازل
 ہم از فضل تو بخوانم و ستائ
 چشم دارم و ذوال و ذکر کم
 روز محشر چو کشائے دربار
 اسے ترا ملک ملک کردہ بخود
 چون بر عسکان شودم راہ فرزند
 سا غم وہ زخم وحدت کل
 ہستم تو حیدر عطا کن شرفات
 بر کفسم نہ ز سے نعمت ایاغ
 بکشا فضل و کم را ز کبید
 خلعت معرفت بخش بہ
 کن با فضل و عنایات کو کم
 جب نہ وہ کمر شورش و حال
 بخش توفیق ز بخشایہ عام
 کبشایم سوئے ہر شے کہ بصر
 خون بصر تو کسٹم تنگ راہ
 سوئے وحدت چو نایم ہنگ
 در دل من ہر اسے رب حضور
 بر ز غفلت بود شمع و دیار
 در دل من کذا سار و درو

من ز در و نورم ہمایہ
 بر چشم از در حسن سل
 اعظم از سب لائے دانستے
 در قیامت ہم از ریح عالم
 از حسنا ہم نکتے سید نگار
 کائنات از تو در آید بر وجود
 عسکر کوتاہ رہبت و درود از
 کہ بود رشک نہ نشد ازل
 تا دہستی تر نعم لاف و کلمات
 در دلم وہ ز غم و فرسایہ
 تا ز غیر تو ہر ہم بیم و امید
 بر سرم نہ ز سعادت افسر
 جمع سنت خیر البشیرم
 ہستی خویش تا نہ بخیر ال
 کہ ہر دم مشق طریقت بہ تمام
 جز تو ہر ہم نہ نماید بنظر
 با مد عقل کنم صد بارہ
 با خلائق ہر دم صلح جنگ
 غیبت از علایشن تو قرب حضور
 با کسی جز نہ دارم سروکار
 ہووین در لطف تائید وجود

من کرد و ز معارف سالان
 هم چه خواص گیسو گرم عرق
 دلم از نور تو معسور شود
 ساغر و سد تم آید در سوت
 رشده ام بخش جام عشاق
 ایام ابادی عرقان و بخش
 کردم از شادی و از غم آزاد
 شوم از بخش خسرو بیگانه
 غریق کردم و غیبتی
 شوم از هستی مطلق باهر
 تا کنم اسم تو چون خاکی
 باطن من صدف را ز شود
 کند از مستی شوم بے باک
 رسته از غیر تو دانستم مرا
 خود فرو و آب بحیرت دل من
 اگر چه غم نیک ندارد آئین
 خاطر از جابه نهسم و کیس
 ستم و جور ز یونان نکشتم
 رنج من گریه آسودگی است
 مناجات و تو نیچو هم
 بغریب و بغیور و تلخیص

از دوسالم بختا ختم و امان
 دریم معرفت از پانام فرق
 طلعت از خاطر من دور شود
 اوست عشق شوم مست است
 شمرت نام به نام عشاق
 دریم عشق ز غم جوش و خروش
 کردم از بند دو عالم آزاد
 در ره عشق شوم من زان
 خود شوم بحسب بی طبع
 باطنت بنیم و بنیم طاهر
 بر سر لوح سما کی خودم
 نطق من همدم اعجاز نشود
 ننگ ناموس گریبان صد چاک
 خلق اسیر تو بخوانند
 که بلیلی از زخم حاصل
 غم بده و در دلم اما غم و در
 زخم پیش سلاطین نام
 بهر نان سنت و نمان
 هستیم گریه آلودگی
 که دهره سوی بیت
 خول ره گیر نگردد و بلایس

بنیم از چشم دل و دیده جان
ماشالم گفت دست استوس
این سعادت بودم چون حاصل
ایم انعام معاصی بفرکش
کن فرارم و داخل من نیاز
نمک لک سجده من شام و بگاه
نفرتم و بدل ز نام شراب
چون با مرث کتم قدام بجان
راه کم کرده ام اندر ظلمات
بهر دل عقده کشای بفرست
اهل غم را بطرب شادان کن
گر چه بالوث تمام آمده ام
از دله زاو من اندا بچنگ
ما شوم از ستم نفس بها
به خفا و به نسیان و به عیان
بودست دست و چو دست ضعیف
روز محشر جورسم در عرصات
سی چشمی به نگاهم بچشی
روے دل زد و بهمان سگوش
بوکه در بیت نقد سن باشم
افتد او از اقامت چو بکوش

جلوه تو به نسیان و بجان
از مدخلش گردان ایست
در یکا شوم گوهر دل
با معاصی نفوس و دشمنی
بر کوع و به سجده و به نسیان
تار تبیج ز سب جان افش
مادر گوشت میم جام شراب
چون کشاید بر خشم باب جان
و ده زتوفیق مرا آب حیات
چون خضر راه منافی بفرست
دل از معرفت آبادان کن
طالب رحمت عام آمده ام
که کنم سوک مدینه آهنگ
ور ریاضت نکند و خل ریای
غیر ذکر تو نیارم حریان
ما چو آید ز من زار و نحیف
سیما تم به غامضی حسنت
وزنگ عزت و جاب هم بخشی
بس تمنای سر کوک و لیلی
سجده ریز و نقد سن باشم
آه چو محراب شوم عبده فروش

جگر دلو از رویت کردم منافع از شیطان دل را مژده در شوق لغت گوهریز مناسبت درین دو چرخ در گردو شوم از رنگ بهار سنی چهره آراسه عفت ازنی	جگر دلو از رویت کردم منافع از شیطان دل را مژده در شوق لغت گوهریز مناسبت درین دو چرخ در گردو شوم از رنگ بهار سنی چهره آراسه عفت ازنی
--	--

شجره پیران سلک شبنم که بخت شاه میرالدین قیصر می رسد

بسم الله الرحمن الرحیم

بهر مجازا عین بدین بهر و یک نشان بدلی بهر حسن آنکه چو ماه تمام بهر یک رخساره و فرشته نما بهر لب شیرین با قلم بهر رخساره صاف و چون ماه بهر بدل عرش ترن بایزید بهر حجاب نثار کوسه عین بهر سخن زنده بخود قانی	احمد بهر اسم محسن بنیت قناری کس لا علی کرد در آغوش چهره مقام حضرت سجاد و سبحان مشعل ظلمات و چراغ ظلم مقرب مدتش بود آراستگان راه رو عرش برین بایزید خواجہ قان جهان بو محسن خواجہ ابوالقاسم کرگانی
--	--

این سطر از اینجا یکی بجزرط بریکر ساج و یکی بجزرط بریکر ساج

بهر سحر کمال عشق صمد بهر یوسف یوسف مدد عشق	خواجہ دین بو علی فاضل شاه یقین یوسف کنعان عشق
---	--

بہر جہان خواجہ دعوت نام
 بہر پراز سکرے معرفت
 بہر بجان واقف راز خدا
 بہر شہاب حق و دین نبی
 بہر پیرین پیر و خیر الانام
 بہر رئیس ہمد اہل کمال
 بہر مہمانے کہ چشم بند
 بہر نگو یک پہنت و جرج
 بہر زحیت فقر آگشی
 بہر بکشف اور حق الیقین
 بہر خبر دار دستہ نمان
 بہر بزرگی کہ غلامش شد است
 بہر پیرا پامہ صدق و صفا
 بہر خلقی کہ بخلق تکو
 بہر جہان خسرو و فراد نام
 بہر برا فلک حقیقت چو ناه
 بہر شہد شہم پاک از عیوب
 بہر تر شہد فیض نبی
 بہر دولی و ملکہ و ملکہ ولی
 بہر جہان شرف و تقابلی
 بہر جہاں جمال علی

عبدالحق شرف محمدوان
 خواجہ عارف مروتی صفت
 حضرت محمود ایا ز خدا
 خواجہ علی خواجہ رہستے
 خواجہ محمد ساسی بنام
 سید سادات سید کلال
 سکد این ملک بنامش زدند
 چرخ نیار و چو یعقوب چرخ
 خواجہ احمد از عید الہی
 حضرت عبدالحق سلطان دین
 خواجہ محمد کیمی نور جان
 تاش مشور عبد القدر است
 نور خدا سید نابو محمد
 دوست محمد شدہ القاب او
 خسرو و شیرینش کنیز و غلام
 قطب ان سید اسد بالہ
 اسم سیدار بطون مغیوب
 قطب حقیقت حسن علی
 شیخ جہان سید کیمی
 مولانا سید اشرف علی
 انکہ جہان درشت کمال

و یک واسطه دیگر از حضرت شاه قمر و قدس سره بمولانا برهان

بهرینسان خسرو فانی و نام	خسرو شیرینش کینر و غم نام
بهریناب شد برهان دین	در بی عرفانش بر زیر نگین
بهریناب شد کامل بعشق	حضرت عشق آن مد کامل عشق
بهرینیک صفات آمده	در دو جهان بود برکات آمده
بهر شد بود احسن یا خدا	بادهی دین مرشد فرخ نقا
بهر امیری کشته شد بدین است	راهرو منزل حق الیقین است

واسطه بود بین شاهی که در آن فیض می شود و این واسطه از حضرت سید گوشتایین قدس سره و بحضرت شاه قاضی شطاب

بهر منطفه شد برهان حق	کز غم عشق آنکه جگر داشت شق
بهر ادلوا غم شد با کمال	آنکه بیمارک شد و سید جمال
بهر بجان پیرو خیر الانام	بیکجا مقبول همه خاص و عام
بهر علو مرتبت و پاک دین	شاه قیام آن شه غلت گزین
بهر سمایکده بدین یافت نام	آنکه جهانی است از دبا حرام
بهر بر ا پیغم شه انقب	در ره دین خنجر سی اصفیا
بهر محمد شد بود ایختر پیر	کامل و بس عارف در و شفیع
بهر شد بود زین پیر زمان	مشکل آسان کن پیرو جوان
بهر گوشتایین شه دنیا و دین	روشن از و گشت زمان و دین

شجره سلسله تا وید بزرگان شمسرام که فردوسی مع القادریه است

و بفرایش معارف آگاه خلائق و دستگاه اعز مولوی
 شاه ظهیر الحسن صاحب دامن برکات و پر پیس رایه نظم
 کشیده اند

بسم محمد صدف کائنات	و بود بر مکنون ته بحسرات
بسم علی بو الحسن دیو تراب	در صف اصحاب جولب لباب
بسم حسن بصری پس خورده قول	علم نبی از دلش آورده جوش
بسم حبیبی که نهان و بیان	دل غریبی دارد و غمی زبان
بسم طائی که خور از جستجو	دیدند داود و قاسم چو داد
بسم بکل صلح جو معروف کرخ	چرخ نیار و بد و هفتاد چرخ
بسم زین قدوه عالم سری	آنکه پیچید لکن همه سر
بسم جنید آنکه با فضل حق	برده بطاعت ز لایک سبق
بسم ولید که زاکرام او	شبیله ابو بکر سز نام او
بسم علوم مرتبه مالی تقام	خوش و دو عالم ابو عیسی نام
بسم سبق ریزه بر اصحاب فضل	حضرت ابو الفضل و تراب فضل
بسم قدم ساسه رقاب همه	شیخ ابو الفتح رقاب همه
بسم جمله شیون زمین	اسم سداش علی بو الحسن
بسم طاع عبد الوعید	این مبارک به قریب و بعید
بسم معنی زشتا همه	مخمس محبوب خدا همه
بسم ضیا دل و دین نجیب	عیسی روحانی و روحی طیب
بسم شمه خرم آن نجم دین	که گشت گشت سگ از داصلین
بسم قلب زمان سیف دین	آنکه رسیده است به عین یقین

بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر

بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر شریف و زاهد و پیر

این واسطه از اینجا یکی بحضرت میرد گویانین قفس سره میرد

بهر بیاض و از حد شریف
 بهر محرم که بحق شاه است
 بهر دل آگاه و زرب جلیل
 بهر شریف و زاهد و پیر
 بهر غنی که ز فقیر است
 بهر محمد که هم اسحاق بود
 بهر جناب شاه عالی کمر

سرور دین شاه محمد شریف
 عالم و هم عابد و هم زاهد است
 عارف حق شاه محمد جلیل
 شاه فریدی که بدین فرد بود
 شهرت نامش فقیر است
 شیخ زمان مرشد آفاق بود
 گشته به محبوب علی شتر

بہر بزرگی کہ در دوسے یقین خواند جهان شاه چیمش برین
 ہذا سلسلہ پیران سلاطین در یہ ضوان المد علیہم جمعین بنوع دیگر
 کہ از حضرت مولانا محمد موسی صاحب رحمۃ اللہ علیہ سیدہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

<p>احمد مرسل ختم برسل آنکہ خدا کے ستود اورا ختم برسل را نور بعین آنکہ بود نامش سبحا و فرش مقام و عرش خیم جعفر صادق متبک برین موسی کاظم خیرورنی مخبر ملک پاپوشیش عاشق رب قلق معروف چست بفرش تاج سرے مرجع اہل فقر و فنا بحینہ آب و آتش عبد الوحید عبد عزیز شیخ ابی الفرح طرطوس بو الحسن و ہم نام علی ابن مبارک ابی اسعید</p>	<p>بہر شہر ہادی سبل بہر علی شیر خدا بہر جناب امام حسین بہر امام زین العباد بہر محمد باقر امام بہر امام صدق گزین بہر امام ہرود سدا بہر علی کہ لقب شیش بہر عارف حق معروف بہر بقر سراج سرے بہر جنید آن راہنا بہر شبلی حق خواش بہر شاہ عبد عزیز بہر ظہیر یوم عبوس بہر یاد را دوسے بہر علی آن پیر شید</p>
---	---

خوش در عالم کے الدین	بہشت شہید شہید برین
عبد القادر جیلانی	بہشت حبیب سبحانی
عبد القادر جیلانی	بہشت طلب رہبانے
عبد القادر جیلانی	بہشت خوش صہدائے
عبد القادر روح طیب	بہشت فیض الدین و نجیب
عالم باطن ہم ملک ہر	بہشت عتار یاسر
حاشا اکبری یہ یقین	بہشت جسم ملتہ و دین
محمد الدین بغدادی	بہشت کوس زن راوسے
شد بے لالا شہور	بہشت رضی الدین کز نور
اہل رموز فرقا نے	بہشت احمد جرتا نے
نور الدین در عرف کبیر	بہشت جناب و شمس ہر
ساجد رشتان یقین	بہشت علاء الدولہ دین
پابر کوع و سر بسجود	بہشت ایاز حق محمد و
میر علی ہمدانی	بہشت طیب روحانی
راہ نور و سبع طباق	بہشت خواجہ ابی اسحاق
در رہ ہمت گردون شش	بہشت محمد نور بخشش
واقف سرخفی و سیلے	بہشت محمد ضمیر علی
زوشیطان ہر دم بہناش	بہشت محمد ضمیر نقیاش
آنکہ حسن بہ محمد است	بہشت جناب مست است
آنکہ محمد شہد حسن	بہشت جناب شیخ زمین
شیخ یحییٰ مدنی	بہشت بنی راہم و سلطے

بسمہ شجاعت	روشنہ خلد برین شواہ
بسمہ نظر شاد	ننگش اور رنگ آباد
بسمہ سکون	نفس الدین و مولانا
بسمہ ہادیق	نور محمد نوریت
بسمہ جنابان	کوست سلیمان ماموران
بسمہ جناب ہی	خواجه محمد ہاموئے

منہ بدرگاہ سیم الدعوات

اے بسوے تو ہمہ	از تو سفید سیاه ہمہ
رحمت تو خواہاں ہا	عفو تو ماہ کنان گناہ
بنمودی از لطفان	نوف جیس درجائے نبان
ہر کہ زور تو منعت	رشتہ بھرا ز ہم کیخت
عون تو داد بہ ہر دست	حکمت عشقت مست الت
ماندم در طلب ین	جون بودم دین یا اسفی
می نیرو از عیشہ دل	نفس بد و شیطان لاهل
در دست من روز صاب	ہر سوالت چیت جواب
پرازہر رگنہ مانم	دقتہ کردہ سید مایم
اشہ تر زبان مایم	پختہ تر خسان مایم
ای نامنہ کشاف توب	ہست دل آخریے ایوب
بستہ فضل تو کار ماست	بر کرم تو ہمار ماست
نیتم از تو گے نویسد	وہ بدلم از عفو توید

پیش فضل نزل ز شاد
تر شودم به ازین دامن
کن ز نواست زودنه ویر
در دل هر کینه حسرت نیست
شکل پیش از آن کن جل
دل و غم آنگه آساید
گرچه پا عصبی است
نیست جز این مقصود و مرام
دست و پد این دولت کے
برو این قدم از بهوش
در ره حسرت فاسد دل تنگ
کرد کے این نکستہ جل
کے یا ہمین سو بے تو راہ
کار تو شدت گاہ عطا سر
دل چو شود و نارغ از غیر
بخش ز فضل و لطف عظیم
افتد بر هر شے که لب
پیش رسانی در مہ حال
ن در حافیت ہم گوشه
چون بر دارم دست دعا

موصیتم بود بسیار
چون تو را به اسم رحمان
دین حسرت و ہوا ہم سیر
ہمچون ہوا بریا نیست
کا دیر بر یک اجل
سنگ و توجہ بین سایہ
ز آن کہ رفت پیشما ہم
مثل است رسد بہ تمام
در ز یادم چون لب سفت
در ستم گر و رخاموش
ہے ہند رنگ آہنگ
تاجہ است بر و راتل
پر بخت ہم پر ز گناہ
گا آہ و غم و گاہ رجا ست
کعبہ شود در چشم دیر
دین حق بین قلب سیم
سز تونہ بین چشم دگر
اکمال و صدق مقال
ن و حقا قیت ہم گوشہ
حاجتہ کن جسد روا

شجرہ پیران ملک ہداریہ ضوان قد علیہ السلام

بسم الله الرحمن الرحيم

<p>محمد قطب خوان سے معاشد کہ در ایمان نخست او یافت تو فت کہ از دست شد نور دار عرفان یمن عشق یمن الدین شامے کہ باشد کوکب مسج حقیقت لبش زانای بھی اعظمی بدیع الدین مدار اہل سنے</p>	<p>بخت مرسن در گاہ بہ پیر اولین مدیق بہ عبد اللہ عرفان بان دین متین حاسے بہ عین الہدیہ عظمت بہ قطب و جہان رشامی بنور حق ظہور حینے</p>
---	---

شجرہ پہ قلم در یہ رضوان اللہ علیہم

<p>محمد قطب خوان سے معاشد کہ ز اہل عصہ در معرفت پیش ز تائید گاہش نگ موسی کہ شامان چون گدایش بندہ در بہ طالع بنیادول لقب یافت شہ ملک یقین شاہ محمد سہمی باشہ عبد السلام ست</p>	<p>بخت مرسن قہ در گاہ بان عبد الغفریز کیش بشاہ دین جناب خرمی بفرخو اجہ نجم الدیر لند بہ بنیائے کہ بنیائے بہ یافت بان قطب دین شاہ محمد بان پیرے کہ بس عالمیقام ست</p>
---	--

ایضا شجرہ پیران سلاک در یہ رضوان اللہ علیہم بنوع دیگر

<p>محمد دستار قرۃ العین بزرگ از جملہ یاران پیر</p>	<p>بان فرمان روا کباب عوین بہ مدوح خند امدیق اکبر</p>
---	--

بہ یو اخیر آگہ شاہ صاقلین است
 بہ قطب دو جهان طیفور شامی
 بعالی بازگاہ و ذات اقدس
 بہ عبد اشد مکہ کا نذر آئین
 بہ پیر سید گاہ اہل عرفان
 بان شاہ حسام الدین پرائون
 بان از لوث دنیا پاکدامن
 بہ شیخ بنان توحید دوست
 بان صاحب حمید ان صاحب دل
 بہ سر انداز خوشی سالک راہ
 بان سید نصیر الدین کہ عالم
 بان سید تقی کز اتقا کیش
 بوقت پاک صاحبالت وصال
 بان ہادی کشل ہل اللہ رنہند
 بشیخ وقت سلطان حقیقت
 بہ خوش خلقی کہ در لفظ مسیحی
 بہ منعہم کو در فضل نعم پاک
 بہ محبوب کہ چشم جان بر روشن
 بہ شیخ دین کہ در عالم ولی شد
 بان اشرف علی فردوس کن
 بہ پیر بن جمال آن نور سیا

علم بردار ختم المہر سلین است
 لبش را با پیچہ العنقاہ
 بر بیچ آن ساکن بیت المقدس
 گو ایا نش چو شایان و سلاطین
 بدریغ الدین بدار اہل ایمان
 کہ در عالم فت و در نقش شور
 شہ فردوس ملک شایق قاضی
 شہ یو الفقہ دران پیر سیرت
 سپہر مہر را بدر کمال
 شہ عبد السلام آن شاہ ذکیاہ
 از وجوب نہر ست حلالہ باہم
 شلائق جبریلہ مشغول شنائش
 نظام الدین بزرگ کمال الحال
 بنامش ملق اہل اللہ خوانند
 محمد جعفر آن پیر طریقت
 خلیل الدین خلیل اللہ جہنی
 کھاسے خواوان کردہ اوراک
 حسین باعلی نام بکھویش
 معرفت عزت شیخ علی شد
 کہ اشفاق فرم را بود مخزن
 کہ آمد در کمال فترت یکیت

شجرات در کان شهر اسلام بفرمایش خالص و صمیم قلبی موقوف
 حاجی مصطفی شاه ظهیر الحق صاحب قادیان کنان متوهنا و عرفان

آبان فرمان را القاب حسین
 با سر اعلیٰ عالی مقام
 بحبان بزرگ عشق الهی
 بر زین العابدین و فخر عباد
 بهای کو به سر فلک ما هر آمد
 چه جعفر کریمه فی خلوص
 بکلام موسی کاظم از شفاق
 آبان که سالک راه منا بود
 به معرجه است آنکه زهر شربت
 به سب آن سهری که سال
 به بوی اقامت هم که نشستن مژگان
 به شش بلی که بشتوق علف محبوب
 آبان که است به شهر خوبه و فضل
 آبان پیر به که فردوس پیش درین
 به طیار طبع کشف و اسرار
 به شش به پیر سعید به بار
 به محی المبین که به پیش او است
 بایان به سب هم پیر آفاق

محمد دوستدار قره الحسین
 که خون شد جاده از و س و کلامی
 حسین آن ذوق فیض لایق
 شه سجاد دین شاه محب او
 بتعرفش محمد باقر آمد
 شده صداقت به صدیقی جمیع
 گلستان رحمت خواندش آفاق
 سیمی با علی موسی رضا بود
 همی از و نمره در سر که محبت
 سخت به بر زین بهشت و نود سال
 به مرغ عشق آمد نشیمن
 از غیرت لعن سلطان و بهشت مطلوب
 که عبد الواحد است و بهما بود
 به به الفرح طوطو سبب غنا شد
 شنید شاه حقیقت به حسن نام
 که بر نفس دنی را نده به لاک
 قدم به و شش جمع اولیا بهشت
 ابی بکر زمان هم عبد رزاق

<p> شہ کون و عکلا بوجہ الفجر بکسر معرب اباسے تافرق شہ عرفان شرف الدین و تکیہ فرزدان کو کب پیر طریقت کہ رحمت پروردگار تا دم صور کہ مدتش تکیہ گاہ و غلبہ سند ز رستی فانی ہستی فقر شدہ شامبارک نام تہاش ولی و قطبہ و شیخ دوران بجوشش اندیش ہر نہالے فروغ و رون کاشا و عشق کہ باشد درہ عرفان یگانہ سسی با شہ عبدالکریم ست برج معرفت تا بنق اختر کہ ولایت حقائق ہرسم معارف کاشا شہر با شاہ بو ذراہن قیاس طریقت تا قیامت سما ابر رحمت حق بر سر خلق </p>	<p> بحجت تخت کہ خلد برین نصر بآن شاہ عباد الدین کہ شد فرق بہ پادشہ پر فیروز سیما بشاہ شمس و شمس حقیقت بآن شاہ عکلا الدین پر از نور بآن شاہ شامبالہ دین احمد بہ عبدالباہ سلطان ہستی فقر پیشہ عمر و زت در گمش بہ بانہی ز ماہ شاہ عثمان بآن شاہ حسن بحر معانی بآن شاہ عمر فرزند عشق بہ عبد القادر قطب راہ بآن شاہی کہ در جلد فیہ سیم بشاہ تجسم دین مہر منور بہ پیر و کبیر آن شیخ عارف بآن شاہ معین الدین شمس بہ شاہ دین قیام دین دولت بہ شاہ شمس و شمس بر خلق </p>
--	--

شجرہ نقشبندیہ مع القادریہ و یک مصرع نقشبندیہ یک مصرع قادریہ

اے حمد تو اشرف بیہنا	جاری بہ شائے تو رہا نہا
----------------------	-------------------------

<p>حیرت زن و بهم در صفات و در دو ظهور تو هویدا معبودم بقدرت تو موجود ابد حشر و حکیم و انا آلود و ناستون گردار چشم خشک و ترست و امان جز عفو تو نیست بندوبستی افسرده ز روزگار خویشم خاصان ترا شفیع آرم گلزار رحب آبیار</p>	<p>کے ہمسرہ ذات پیمان و رست پیدا گفت از تو دہ بود و نابود از خود مس اگر توانا جہان من بنو کہ گنہگار بنید نگہم یک سامان دیریم بہ بندوبستی و امان رہ ز کوشم از سور و عمل جلفکارم از فضل پاناب باری</p>
---	---

آغاز شجرہ

<p>آن حسن و جمال روئے عرفان کو شرف ناس بود و در دہم همچون بھیمی ستون اوقات کمان چون حسن آیت عشق آن شمع گنج فقر و عرفان مانند خلیل ز غم آزاد جعفر نہت آنکہ بود و در جب کوز اہل افتد بود لاریب زویانت نظام دین لولاک کو شقی دستے واکتفا</p>	<p>از بہر امیر و پیر و ایمان از بہر ابو الحسن شہر از بہر ابو یبرکات از بہر جناب حضرت عشق از بہر جناب شاد برہان از بہر جناب شاہ فرید از بہر دوست مانند از بہر ابو العلاء حبیب از بہر عبد اللہ پاک از بہر جناب شیخ سحبا</p>
--	--

از بهر جناب عبد حق کو
از بهر عبید پیر حرار
از بهر شہر طریقی یعقوب
از بهر علارودین دولت
از بهر بہار نقش بندست
از بهر رامیر کان کلالست
از بهر محمد سماست
از بهر شہ علی عزیزان
از بهر برایا زخا ص محمود
از بهر جناب عارف حق
از بهر جناب عبد خالق
از بهر ابو یوسف شاه
از بهر ابو علی جبار پیر
از بهر ابو الحسن چوہا ہی
از بهر ابو یوسف قاسم خویش
از بهر پاییز بدست طام
از بهر شہ امام صادق
از بهر جناب شاہ قاسم
از بهر شاہ فقر سلمان
از بهر صفات نیک و صوف
از بهر از جمع صدیق

بون است لہیر و ہر یک
محمود و بقول و نکل و کردار
از فضل و کرم و مطلوب
بنیاد دل و قلب با حقیقت
بحکم الدین است و بس بلندست
در ذات مبارکش کمالست
کو کرد و قطب عالم حق شناست
مانند شہما با قطب دوران
کشیم و بچوب دولت افزود
چون محی از معارف حق
مانند از معبد خالق
چون بوالحسن از حقائق آگاہ
چون حضرت یوسف زمان
چون عبد عزیز بادشاہی
ہمچون بوالفرح معرفت کیش
ان شاہ رحیم دین و سلام
ہمچنین شہ بولعاشق
مانند جناب دست و ایم
مانند سری سر عرفان
معروف لغت بقدر معرفت
کو یافت از حق نسبت تو فائق

از بہر نام موسیٰ	کش ملک و ملک بہ پاسے موسیٰ
از بہر کاظم غنیظ	مشہور انام کاظم غنیظ
از بہر چون سیم	شاہنشہ وین نام جعفر
از بہر است خلق	ہادی انام و بہر خلق
از بہر چشم سجاد	کوزین عبا و عابدین زاد
از بہر حشہ حق	ہچون خورشید نور مطلق
از بہر علی اکمل	بعد از حنیفہ اکمل فضل
یار بر سوئے طبع	یار ببحمد نبی

سم الله الرحمن الرحیم

بشاہ ولی اقصیٰ ذوالجلال	بدینا و دین دار فرخندہ حال
بشاہ حسین اہل کربلا	خدا یا بسوئے خود مہر و نسا
بشاہ حسن اہل کمال	بہ عشق خود مہر و خدا یا کمال
بشاہ محمد حیات اہل کرم	خوار و رراہ دین مستقیم
بعبد احمد آنکہ بارگشت	بہ سار دین کن تقنیم درست
آبان شاہ رکن الحق و کرم	مسور کن از نور عرفان جہین
بخواجہ معین الحق اے کردگار	بلطف ہم حاجت من برابر
بہر ار آن عارف قطب دین	مراجاے وہ در بہشت برین
بخواجہ علاء الحق خاصہ دین	مرا دار ثابہ با خلاص خویش
بشاہ علی مخزن معرفت	کنم بلبل گمشدہ معرفت
بشاہ ابوالفتح روشن ضمیر	و لکن ز نور عارف منیر
بہ مخدوم قاضی شہ ادلیا	مرا گذران در طریق ہدی

بعد از آن پرستار خاص
 بشیخ محمد جمیل شیم
 آن حضرت عاشق خویشین
 بشیخ حسد اقلی عشقه دام
 آن بواج حسن پیر قانیسم
 آن ترک طوسی مظفر بنام
 آن خواجہ اعرابی حق پرست
 بخواجه محمد کدو مغزی است
 آن خواجہ بطلانی بایزید
 آن جعفر خویش صاوق امام
 با سارها فترا امام زمان
 به زمین العباد آن شاه بیدین
 بحق حسین شهید جعنا
 بحق علی شاه دلدل سوار
 آن شاتم الانبیاء مصطفی
 خدایا بان سرور کائنات
 پیامر زو جان نجلد برین
 ترقی بن دولت عشق را

تو با ذات خود
 کرم کن بحال
 بعقبه مرا
 مرا از کرم و نام مستدام
 بیغذا بهر لعل ایمانیم
 دلم دار در یسج و شام
 مرا سازنی تم توحید مست
 بصدق و قیاس کرم و ولایت
 ورون و لای خود کن مزید
 بنایمان کرم سر من اختتام
 بدینا فغان کن مرا کامران
 بکن عفو کنی گناهیم مبین
 بایمان مرا برادر ابراهیم
 خدایا حاجت من برادر
 مرا شاد واری بهر دوسرا
 بعقبه مراد در دوزخ نجات
 کرم کن بحال من ویر گزین
 کرم مرا هم از تو تراست خلا

حکایت شجرات طیبات

شنیدم چنین از کلام رسول
 که آمد بر اهل معنی قبول

از سر و سر کردن نوب
 زمین و سینه آور و روح الامین
 زمین افکن این مغرور و دروگر
 زمین کن صدای نوازش بلند
 زمین عاصیان را رسان این خبر
 زمین خوان بزرگین سینه ریش
 زمین ده ندای کرم بالکوشش
 زمانه بگوشش بخور این پیام
 به بند و چوب کس در هر صحنه آرز
 گویند و اگر هر کس از معصیت
 چو هر کس به سم بر زند لور
 کجا برق رحمت کند جلوه گاه
 نیاید که اعمال به از شش
 بطاعت چو روهر کس آورد
 که از بخششم بپسند و استی
 گمراهی جو دس که دارم بکف
 اگر اینان از عاصیان کنند اجتناب
 بقدرت کند خالق خلقی دیگر
 به مانند شغول نسق و غور
 بدرگاه حق عذر خواهان شوند
 نسیم کرم را و به استزانه

حبیب خدا احمد حبیبی
 که اسرار نهایی زمان و زمین
 که دارم گناه حسیان بجا
 که غفران من هست عاصیان پسند
 که باشد مرا بر عتابیت نظر
 که فردا بر حمت کنم کار خویش
 منم جرم بخشنده و عیب پوش
 که دارم ستار و غفار نام
 که از امت عاشق و چاره ساز
 در هم با که نجیب و مغفرت
 نشانم بیا و ان عفو را
 چون من نیاید از خود گناه
 بپوشاند انگیل غفران که
 که از فضل عید ما بر خود
 فزایسم ز رحمت کند خرمی
 انما از منسا از منسا از منسا
 نذار و خدا عفو خود و در حجاب
 که باشد در این طینت فساد شر
 که بر نوازند و طاعات دور
 طلبگار عفو گناهان شوند
 بعفو معافی شود و کار است

ایک جوش دریا سے فضل و عطا	ابراہیم گشت گاہ کوہ خط
---------------------------	------------------------

رباعیات

در منقبت حضرت امام حسین علیہ السلام ہر کہ بر اسے حصول زیارت یکصد
وچہل و یکبار بادل و خوشہ صد بار درود و تجلوس نیت و حضور قلب و
صدق دل تصور حلیہ مبارک بخواند از حصول زیارت کامیاب گردد
در یک چلہ یا درود چلہ

ویم روزی بکاغذ تصویر	پیوستہ بہمستہ نور چون زنجیری
زمین ہرستہ یکے بنی و دو سینند	در حاشیہ از نسخہ بران تحریری

ولہ

سبطین نبی کہ پاک طینت باشند	شمس و قمر سپہر فیت باشند
پیوستہ ووش قدس و آغوش ویند	زان سید جمہ اہل جنت باشند

مترادف

بر ذائقہ پاک سہ طفاہیت ویدم ہشتہ ہزار
چہیدہ با و ترانہ سائیت ویدم رو کردن ہزار
بر روح مقدست ہزاران صلوات بالاف سلام
اے سبط نبی علوی حباہت ویدم در عہد راز

ایضاً

در جہلہ باغوش پیہر بودی تابندہ چو ماہ
وز ماہ فلک بچہلہ خوشتر بودی حقست گواہ
این منزل اقدس کہ مستام تو بوداے سبط نبی
در جسم کرم پیہر پاک گوہر بودے اشد اشاد

رباعی

هر چند بجزو اعدا رسیدم کی بین
رو سے خوش تو سیرندیرم صییت
سدره چانم آیہ لاتلقواست
بر خویش رگزہ میکش میک سیف

رباعی

در رتبه کے برابر تو بنود
ہمسرتو جند برادر تو بنود
آن یک نورست بنفسم شد و جا
من سیکریم کہ دیگر تو بنود

رباعی

گوشور حسن لم یزلی شاه توئی
بر حسن سہا سے دلبر علیہ توئی
باناز نشیندہ آغوشش نبی
وامشد تو سے وشم باشد توئی

رباعی

اے سبط نبی چه جائے عالی داری
کز الوجود خویش مت الی داری
در رتبہ خلیلی وہم سماعیسی
زان برہمہ ہر پستالی داری

رباعی

ما ہے کہ چنین طلعت زیبا دارد
حسن صورت بحسن معنی دارد
ز آغوش کمال سہرآورد و بہار
بر پایے بنی نشیند ار جاد دارد

رباعی

اے سرور دین خلد باد اسکواد
واعقد دو عالم زیکایاے تواد
یا فردش کو ہی کہ ترا هست مدام
ہرزا انو خستہم میلین جاست تواد

رباعی

در رفعت و شان زمیں مگر ہستی
محبوب ترین نسل آدم ہستی
بہر نعت منظور چشم یعقوب و تو
محبوب ل رسول اکرم ہستی

رباعی

در کشو جاہ چو نتوشا ہی نبود
بر چسب رخ جلال چو نتو ما ہی نبود
غوی زازل تا باید مانندت
زلف رتورہ است و گاہے نبود

رباعی

روئے نبود بخور و دئے کہ توئے
لمہی نبود بدین نکوئے کہ توئے
در حسن خصال و در خصال حسن
کس نیست بدین فرشتہ جو کہ توئی

رباعی

از بسکہ قدم در رو بہمت زد
از بسکہ رضا جام شہادت زد
باتدر تو دسعت فلک تنگ نمود
زان خیمہ بزان نوے نبوت زد

رباعی

اے آنکو ز تو ہمہ نکو سے آید
و در چہ نکوست وصف تو می شاید
بر پاسہ بی نشینی از نیست عجب
نور نظری نظر پاسے باید

رباعی

اے روے خوش تو شیک و ربادا
خست ہر روز و شب فزون تر بادا
چشمیکہ سپے تصور ت بند کنیم
از شمع جمال تو منور بادا

رباعی

اے خاک ورت بر سرم افسر بادا
فیض عمام تو سایہ گستر بادا
از بہر گویم من مسکین چہ دعا
بر من تو صد در و واکبر بادا

رباعی

اے رفعت و قدر تو کو تر بادا
وقت خیل تو حوض کوثر بادا
در ایلتہ اسری و مقام محمود
چاہے تو در آغوش ہم پیر بادا

رباعی

بجرام و براسه سرو و عوی گدازد	و اندر دل عاشقان شکبای گدازد
از قامت خود قیامت بزرگ کن	کار امر و زور اینسر و الگدازد

رباعی

از نخل قدش بر دل خیدیا چه شود	آن طفل شود چو سر و بال آنچه شود
امر و زرقا تش قیامت بچ نیست	زین واقف جبر تر که فر دایچه شود

سناجات

اے بگرامت ارم آراست	بذل کن دولت تا خواسته
بیچ نشان مے نه در غیر من	در نظر سرم سدره نوشین
نیست چو تو عیب پذیرند کس	عیب خرد عیب پذیرم تو بس
چون لم از شوق تو بیا بگشت	بود جگر سنگ ولی آب گشت
غسل درین راه از ایستاد	ماند ز پا از تک و تاز ایستاد
فکریم از ادراک نشانی نیافت	من چه بیا بم که جانی نیافت
گشت تلف وقت جوانی مرا	بو که به پیری برسانی مرا
تا گمراهنی شای شوم	موردا سردار آتشی شوم
صفت امداد کنه از کشود	کان زدلم رنگ تواند زدود
آنچه مرا از تو بصوری ده است	صبر بران ده که صبوی به است
مے نشنود سینه سینه ایم	لشخ کن لشخ پینایم
بس که چو در حبله گیر دل شوم	از سپای ایامی تو محصل شوم
بزرگسرایمان و یقین خودم	نام تو در انقیر نگین خودم
با تو نباشد چو شمشیر حاصل	با هم حاصل بود بے حاصل

مجھ پر بتھو میرے خولیش آدوم
 باہر سے تو چو منم عیب کو ش
 سرچو فرو برن عجیب خودم
 در صد چشم نم از گوہر ست
 ز در تو فینک پیچان سرم
 چون خبلم از عل زشت خویش
 زشت بود خوب بود ہر چہ کار
 ریزم فیض کردریا شوم
 سنکہ برین پیش جهان یازوم
 باق الفت بایا غم رسان
 اے بدل از عنبر بہ عطر ساسے
 کم نشود نخل کرم از بر سے
 بسکہ نعل کرمت دا و بار
 بار معا ہی شدہ بر من گران
 ایکہ ترا لطف و کرم کار گاہ
 جب ز کرمت میںں دوسا کیست
 چون بد ز خویش فرازم بری
 جب بد ز خویش سپدم مدار
 شمع برافروز کہ چون لاشوم
 بسکہ دلم سپنہ کشا یم تو باش
 سے دوم از ہر طلب چار سے

عذر اگر بیش ز بیش آدوم
 بے ہنرم من چو تو ی عیب پوش
 خوار ز دنیا سے عیب خودم
 دیدہ چرا خشک کہ دامن تیرست
 ہو کہ از ان گوسے سعادت برم
 با تو توقع بودم بیش بیش
 گر ز تو دوری دیدم دوردار
 وز پے پروردیدا و اشوم
 بانگ سمعنا و اطعن ازوم
 جو سے یم عشق بیا غم رسان
 دلشد گانا شوی ہو در کشا سے
 بایہ سیری ہنرم اندر سے
 باز فشان بر سن اسیدوار
 کار ز رحمت بہ عدالت مران
 بر رحم از فضل کشا بار گاہ
 نازکش بندہ با عزاز کیست
 بہ کہ بہ لیشوق و بہ نیازم بری
 رو سے سپنہ سے سنخیدم مدار
 شمع فرو ز نرخ الا شوم
 پیچرم ہو ش فرایم تو باش
 آب دہ از جسہ حیاتم جو سے

<p> لشکر تاسید ز فیم رسان طینتم از بایه ز خیمت خیر عفو گنه جوئے تو این دم کجاست نیک عمل را همه رد کرده ام بگو که بر ارم هم از اسید کار بسکه برون گشت زاندا از حد در دلم است از تو اسید بهشت نیست عجب گرو داسیدم نهال چشم بلفظ تو سپید کن ام فضل چو خیر و کشفاعت کند شد گنم طاعت کارم بسیار بگو که کس که فضل تو ام رنگار جرم کم آید بظیف فضل شیش کار جهان ساخته پر خسته هیچ غم از جبر تو جانکاه نیست خوف را کن که دامنست ده در ره ایمان چو نبات من است کاجیج بخت است از ان و ایم هم کرم و عفو تو شود گناه راه نما باش و خطا در گذار زانکه بر می شرم دم و سفید </p>	<p> گوهر مقصود و مجسم رسان اے دو جهان را اگر مکت ناگزیر آب و گلم مخزن جسم و خطاست از غسل خویش که بد کرده ام بے عمل بردت اسید وار نیک شوم چون که مرا کار بد طر فنه ترست این که بگردار زشت فضل تو زان روئے که شد در کمال شام و این گر چه گنه کن ام عدل چه احکم بطاعت کند اگر بتوان آدمی اے کار ساز خاصه کنون رشت چو از بوست کا چون نکریم فضل تو و جرم خویش اے بعنایت نه جهان ساخته بیسج بجز کوئے تو دلخواه نیست از اتم قطع که دانسته بر غم چند برات من است بر در دل سهل کن انسان هم کیست شود جرم مرا عذر خواه سوئے صوابم تو خود اے کردگار سوئے سیاهم به سفیدی رسید </p>
---	---

بذل چو کردی تو بروی نخست	ہم تو کنی کار من آہستہ دست
تو کہ کنی بر کرم خویش کار	روز قیامت کنی شد مسار
از غسل خویشتم منفصل	از کرم خویش کن محل کن بجل

مناجات دوم

آ تو چہ راغ بہرہ و دودہ ما	وے تو ز ناب و غش اندودہ ما
لطف تو در وقت تنگ چارہ سال	فضل تو بے واسطہ عاجز نواز
رحمت تو قدر فراے گناہ	دادہ دل ز کف بقفا سے گناہ
ہست و لم چون گسار ناروا	قلب ہمہ قلب و زرار ناروا
ظاہر ہم از کفر بے عار دار	باطن ہم رشتہ ز نار دار
در و لم از سوئے عمل شرم دہ	ز انچه آن سے سہر و آرم دہ
بسکہ خطا ہیچ ندانم صواب	وقت سوال تو چگویم جواب
سنکہ گنجیم بستر از سوئے عدل	کش برہ جو دہ خان سوئے فضل
نام خودم ساز چنان جز جان	کز خطہ دیو شوم در امان
چشم خیانت ز احسان تو	اسل سعادت برم از کان تو
حکمت فقر نشا نم بدہ	باو شہے دو جہسا نم بدہ
دریم تو حب و درون آورم	مست بے کن فیکوئی اورم
از ہوسہم کوثر و تسنیم ریز	در فتد حمیان تسلیم ریز
روح مرا قوت طاعت بخش	قوت مرا ز خوان عبادت بخش
در حدم سترنگ و تازم بدہ	محررے حجبہ رازم بدہ
این ول نشودہ کہ در بحر جود	مخبریم آورد و لیش اندر وجود

<p> ملک انوار صفائش بدو تا بداعش سب اندنیم قلزم عشقم زندا رسیند جوش نہ بدلم گنج زور و طلب اسے بکشا د از تو ماصد اسید بحر عطاے تو برون از شما ہم بہ تمناے تو دل خون کنم خوف تعابن برجا بشکنم دوستی نفس نجو شیم بہ تا شود ابر کرست سایہ دار از دو جهان دست نشانیم از پے تو گر غم گر شادی ست در حق من بہتر ازین راہ پیست برکہ درین رہ ہند اول قدم کو کب بختیش جو رخسید دست </p>	<p> برک جایبت برعائیش بدو راجح لطف زباغ الغنیم مرغ دلم بانگ ندر صد خروش تا بتوشغول بود روز و شب قفل درو سناز تو یابد کلید سوچ زن آن بجز کرم بار بار حسرت نایافت بدون چون کنم دست ہوس پاسے ہوا بنم راہ ہوس ہرزہ نیو لیم بہ دل شود از در و طلب مایہ دار پاسے بمنزل برسا ینم بہر سن ابدالی وا و تادی ست در طلب حق بودم مرگ نیست آنچ بجز نیست نہ در عدم از پی او خوان کرم چیدہ است </p>
--	---

سلسلہ پیران اہل حقیقہ ضیوان علیہم السلام جامعین شکر و وسئلہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

<p> از پے احمد آن شد دوسرا از پے قائم متا مہ نئی از پے صدر صفاء صدری </p>	<p> خاتم الانبیاء سوال خدا شیر مردان حق علی دے حضرت خواجہ حسن بھڑکے </p>
---	--

از پے خواجہ عجم و احد زید

شب قدر را گزیند

از پے نفس را گرفته به قید
از پے فیض بخش بر قیاض
از پے ادهم آن دلیل الله
از پے صاف باطن و بی عس
از پے نور عین دیده و رے
از پے خواجہ عجم و احد زید
از پے قطب عالم و آفاق
از پے اہل دولت سرمد
از پے شیخ خلق و شیخ انام
از پے ہمسایہ یوسف
از پے ستیاب رب و دود
از پے قسکہ زمین و زمان
از پے آنکہ چون غنی ناشن
از پے نفس عرق بجمین
از پے قطب دین و قطب دین
از پے کعبہ نفس و سفر
از پے شیر و میشہ و سیکین
از پے خواجہ نصیر الدین

حضرت خواجہ عجم و احد زید
حضرت خواجہ فضیل عیاض
ہم بر اہم و ہم خلیل الله
غوث عالم حدیفہ مرعش
شمس عرفان ہمسایہ یوسف
کردل غوثین بنو دوش یار
حضرت خواجہ ابے اسحاق
خواجہ دو جہان ابی احمد
غوث عالم ابے محمد نام
شاہ دنیا و دین ابی یوسف
سر و پشت خواجہ سود و دود
خواجہ حاجی شریف کبک جان
خواجہ عثمان ہر وئی ناشن
حسن سنجر می معین الدین
خواجہ بختیار قطب الدین
شیخ بابا قسید گنج شکر
آن محمد نظام دولت دین
کو چہ بلای زمانہ است و زمین

از نیما این واسطہ بدو طرف رفته

است یکی سمت کمال الحق قدس

کہ بہ عرفان ز جملہ بر و سبق

از پے خواجہ کمال الحق

<p>حضرت خواجہ سراج الدین کو است مقبول حق بقلب سلیم گوز خوبی ست در جان محمود کامل دقت غزلش شیخ جمال خواجہ دین حسن محمد نام که محمد بن علی بن عبد الله است زنده کوشش خواجہ محیی که چو موسی بود کلیم الله که بدنه معرفت گرفت قیام غوث عالم امام محمد الدین همه نور محمد درش خوانند کو سلیمان دایم دوران بسیار دین محمد موسی</p>	<p>از پے رخششی دین شین از پے شیخ عصر خواجہ سلیم از پے خواجہ زمان محمود از پے شیخ مع اهل کمال از پے عرش بام و عرش مقام از پے آنکه رهبر راه است از پے جسم صدق و جان صفا از پے خواجہ کلیم الله از پے شیخ دهر خواجہ نظام از پے خواجہ فخر ملت دین از پے آنکه بادیش دانند از پے شاه بلده ملتان از پے هادی السیرق بدی</p>
<p>از حضرت خواجہ نصیر الدین چرخ دلی یک واسطه دیگر بحضرت احمد شهاب ناگوری شیخ احمد شهاب ناگوری شیخ فخر الله و نظام بود که محمد بنام رحیمی کتان نام او زین عابدین باشد جلیل القدر حضرت شهاب شیخ ابو الفتح پیر زری هم چو شاه شهاب شهاب</p>	<p>از پے هم پیر الی نور از پے آنکه با مرام بود از پے در غلام فقر سراج از پے آنکه شاه دین باشد از پے شاه قاضی زینجاء از پے دستگیر هر پستی از پے شهاب سوار</p>

از پے ایک نقشہ در گمین	محمد سر حق علامہ الدین
از پے آنکہ صاحب حال ست	قطب دینی کرا و ابدال ست
از پے رہ نور در راه یفتین	شیخ الاسلام شیخ محی الدین
از پے در نسیم کرمه مقام	رکن عرفان در کن دین در نام
از پے قرب جو سے عند مایک	کاشف سر حق محمد بیگ
از پے آنکہ باغ جنت یافت	بہ محمد حیات شہرت یافت
از پے راج عشق در جاش	کہ حسن با علی بود نامش
از پے در سدا و قات جلال	چہ حسین علی ربود خیال
از پے نصف بعلم و عمل	شاہ عرفان امیر دین در دول

قدیمت الشجرۃ المحبتیہ
شجرہ پیران ملک سرور دیو اسطہ حضرت محمد اکرم صلی اللہ علیہ وسلم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بہر احمدادی حسد برین	مقتدا کے اولین و آخرین
بہر حیدر ثوب قطیری شہرین	از اسی پرین پوشی خرقہ پوشش
بہر شیخ دین حسن فقر نول	جانشین مصطفی سبط رسول
بہر آں کا حسن حسن گفتا عمر	بچو بو عمر حسنش سبیلہ عمر
بہر سر حق کوئی حبیب با صفا	کاقتدا کے او بود در رضا
بہر عبدی کو جنبی با عیست	در روح عقبی سری را داعی ست
بہر روا و ویکہ مر و شغل	دین و موجب غفلت فضیل
بہر مہر و فیکہ کشاکش	بہر حاجت تر تشش تر یاکش
بہر اسرار سر کماند سرش	زال و نیا کر نہ جا و سب و ش

بهر لبو القاسم که چون مکر شده	از حیث شش و احسن بود می شده
بهر لبو القاسم که طینوری شده	نقدای شبلی و نور می شده
بهر لبو القاسم که نور می شده	یا یزند معنی و صوری شده
بهر لبو القاسم که حقانی شده	از قدم تا فرق نورانی شده
بهر لبو القاسم که حقانی شده	بدین جبهیل نورانی شده
بهر لبو القاسم که حقانی شده	آفتاب بے حجاب ابر و غسم
بهر لبو القاسم که حقانی شده	که بصیرت ساخت احقاق انجمن
بهر لبو القاسم که حقانی شده	نام آن خواجا ابو العباس بود
بهر لبو القاسم که حقانی شده	محرر عرفان شرح ریحا کیم
بهر لبو القاسم که حقانی شده	که زرق ماسو گشته خلاص
بهر لبو القاسم که حقانی شده	بر سپهر صفت ماه متام
بهر لبو القاسم که حقانی شده	سلسبیل و کوشش بهر ریاض
بهر لبو القاسم که حقانی شده	کو پی امراض دل حافظ طبیب
بهر لبو القاسم که حقانی شده	کو شهاب ثاقب ست ابلیس را
بهر لبو القاسم که حقانی شده	عالمی بر در گشس سایه بیا
بهر لبو القاسم که حقانی شده	که وجودش یافت تقوی تقویت
بهر لبو القاسم که حقانی شده	و یوسف از بهشت در الامان است
بهر لبو القاسم که حقانی شده	در لقب در ماند گناز دستگیر
بهر لبو القاسم که حقانی شده	مصدر اشخ بیخی و نمیت
بهر لبو القاسم که حقانی شده	آنکه کلیل سعادت بر سرش
بهر لبو القاسم که حقانی شده	کش از نور دل سراج رو برست

بهر لبو القاسم که حقانی شده

<p> کوزہ ہم عصیان خود برده سبق آسمان اعتلا شیخ علا در قدسین خیر و غلت گریمن شیخ محمود ابن بنیست باز دین من اسلام من آیین من گوئی الدین شانے اعظمی است در زمان خویش اسرار الوجود سید اصل الله شیخ باوقار کوباسد ارطقیه ربهری کش شده توفیق حق خیر الرقی شد عظیم آباد راشانے عظیم سوز و آسب بلارا از سرم کش حقائق باسے عرفان بنجلی خاتم فقر و ریاضت لایکین کش رموز این مصادق حال </p>	<p> به شیخ محمد رحمان مرد حق به سر منبع جود و عطا به شیخ بنیست گوشه نشین به شربت بنده مسکین نواز به شادان فیض الدین من به آن شیخی که مغرب معنی است به آن سید نظام الدین که بود به آن محو ضاع کردگار به آن سید محمد جعفری به آن سید طویل الله خلیق به نفسم که وجود ان کیم به آن شاه حسن کان از کرم به شیخ وقت خود دیکھی علی به سید اشرف آن الهی به پیر بن جمال آن باکمال </p>
--	--

مناجات بدرگاه قاضی الحاجات

<p> پیروی راه پیرانم بدو زاتش شوقش نمایاب و ش ناکشای برین البواب نعیم دل بسوسے نفس و شیطان میدو </p>	<p> آب جاویدان ایانم بدو از کدورت با دلم را آب کش آنچه کم از صفا بخش اے کریم هر نفس آب از زلمانم میرو </p>
---	---

در طریقت بخش آب روشنم
بخت من آب بر بنیاد بست
مختم آیه کشاد از کاسه
از حوادث با بے فرسوده ام
کارم ایستنی همه آبی شده
توسن نفسم بدینسان صبح و شام
در هوا س آب آتش میخورم
از رخ کشتن سر آبی میند
از کرم ده آب در کشت مال
دور دارا س کار ساز رستم
از جفا س طالع ناساز من
زین بخت انداختم رستم بے
گر بسد بنیاد دنیا تا آب
نفس نفسم بصیان رانده است
خیلک کایت کار راسته
قوت الوار و شکیلم ز قوت
سینه رنجوری تنم باریک کرد
می ندانم تاجه باطن خورده ام
تاجه دار دامن این نفس دنی
نور عشق دستم پرور نرفت
نفس شیطان رهزن من افتاد

گو شود همچون دما س جوشنم
چو گنگی بر سه راه بے پشت
حاصلم آمدن همین عیاسلی
روز و شب در آب و آتش بدم
گوهرم در قعر نایاب شده
میخورد آب از هوا س بی بجام
خاک باد از خجالت بر سرم
تا شوم از مزع خود بهره مند
ا س کرم بے زوال و لول زوال
آتش و قوت آب طینستم
میخواستند و گلو آواز من
همچنان ماندم که هستم ناکس
نیست ماسون از خجالی چون چای
این با آتش پاوه گیرانده است
نیست آسان کار و بار راتی
رنجونی با س تدبیرم ز قوت
ظلمت کوری دلم تاریک کرد
کاین چنین در کار دین اندر دلم
کش بود هر چند با من رهزن
دوستی مال و پناه س نرفت
سوشک انداختن من اول تسلو

از خیال تا کسی یا تر شدم
 بچو گنج ز اہد کے برون آئیم ز کج
 کرن ام بر شعلہ رویان چشم گرم
 ہر ز ما نم بردل آید خشم ہا
 چشم و گوش خویش تلو کردہ ام
 بالیقین در کار ہا من بار ہا
 تا کیے بایں کج از عفت ہنس
 سا کی مفتون رنگ گل شوم
 چشم سحر و زلف چون کردی بلا
 چون کنم در کار خود فرزا سنے
 خانہ بردین و زو باطن آچنان
 بر کشا دل من گم کرن حال
 تا کہ و فریاد افغان سے زخم
 بسکہ از بے باگی دل خستہ ام
 چون فرد آیم گئے درجہ کار
 کہ شوم من صاحب بند و کشاد
 کے بجنائی مرابہ خوشتن
 تا کہ با خوروم ز رشتہ عمل
 چون شجر در زیر سردارم بہین
 سطوت جیس جابرین گرفت
 باطل عیش و طرب افتادہ است

کس شدم گر ہجو سک برد شدم
 گر نیاری در میان تیغ و ترنج
 زان ہی بندم جہان بین راز شرم
 زانکہ اکنون و چشم چشم ہا
 و اندرین عالم تماشا کردہ ام
 و یدم از دید و شنید آزار ہا
 دل نقش عالم صورت دہسم
 بر گل رو کے تان بابل شوم
 از کسند ام مشکین کن رہا
 ہیچون شیطان ست و زو خانہ
 کہ وجود دل نمی یابم نشان
 بستہ برنج و لال ماہ و سال
 روز و شب دندان بندان میزخ
 بند بر فضل و عنایت بستہ ام
 ہمیش ہیچون محیط یکبارہ
 رفت چون سر پایہ عمر تہ بہار
 تا شوم بر بہرین خود تیغ زن
 چون تو باب بستہ بند غسل
 تازنوزت کے شوم روشن بہر
 دل نگویم وادے ایمین گرفت
 نقش بد آید ز جہا قادیست

نقشہ دیکھ مالک حبیب کا نام
 ہا ختم نفس بد خود خوردہ ام
 میکشتم نمیا زہ ہا ہر روز شب
 از شد و نفس نیتم در جوال
 و عرق افتادہ ام از کار خویش
 اشتبہ بہت بہسر جا ماندہ ام
 بتر لطف ہا کہ دارم صد فغان
 ضعف تن ہا من ہلاک کردہ است
 ہچو شمع از دو دہل بگدا ختم
 کو چاک فقری من بار آورہ
 طالب حسن و جمال رحمت
 وہ زہمت ابرو سے مروانہ ام
 تا چہ شد آن خاک پاک کفش پا
 خا و خاشاک ز درون بارفتہ است
 راہ دورست و دل من نا صبور
 رفت آن غمض طلب حق کجا
 قبلہ دل ضعف و پیش گنہ
 نقد دل از کیسہ بیرون رفت جیف
 آن شراب تاب و جام کہ شد
 سیخو را نہ دم ولی آن آشنہ
 از نمنا سے تو چون از نیست چہ

سہ صد چوب پیش راہ من
 ہر زمان از نجات خویش زردہ ام
 سیکذا رم زندگانی در تعب
 ماندہ اندر حب جاہ و حب مال
 برکہ اندازیم کنین بار خویش
 در تمنائے در آمدان ام
 خون من شد از بن ناخن و ان
 نقد دل مانا و اے کردہ است
 کاہین آہ باہ انداختہ ام
 اندکم گر مایہ بسیار آورہ
 تشہ آب زلال رحمت
 بر جبال خویش کن دیوانہ ام
 کش نخے یا ہم زہر تو تب
 شاہ مقصود رو بہ مقصد است
 کہ نہ انم کردانین و ریاعبور
 اندرین صحرائے رہ گم شدہ تا
 کار خود بر طاق ابرویش گنہ
 عیسی بہت بگردون رفت جیف
 وان سے گل رنگ در کام کہ شد
 کردہ ام روزی مذاقش چاشنہ
 از عطا سے بے بہا سے خویش

دید که نور چند انداخته
چشمتی از حیرت همه مجربال
مخبرم را از حقیقت سینه
همچو خم پر از عسرفان دلی
از شعله عشق تغصیده لبه
در تنم جانی که جانبازی کند
جنتی بالا تراز کون و مکان
گوش را فرامی گوش تنی نوش
با طعنه روشن تر از خورشید بخش
غفور شنی بخشی که بازم اندران
از قناعت کن و لم را مایه دار
حرقه آجیدن رسالتی سم برده
که بود یارب که درستی شوق
سرب پاسبان سرب راهی نهم
و در دوار سب یا ورم تا ندکی
و ده مرا از بخشش خود کام جان
تا سنا زیم از عطا غنیش شاد
بهره اری بر خن دهری از باد خویش
تا ز حسابم بخودی صبر دهم
هر کس راهوشیار را بکنه
همچنین کارم اگر بالا دهم

از بستان اشتر فی بر دخت
همچو بسمل دیده و در قفس حال
از متاع سرخ کنج بیت
پر ز باد هوای مستان شرف
کو ز مردم زور و تیار سب
هر زمان لاهوت پر و از می کند
از همه جویان نشان سندان
چشم را پناست چشم بپوش
در دو عالم راحت چنان بخش
در میان خرقه از می نقد جان
همچو اسبان سلیمان ز بکا
عز و در دل ز پایوسم برده
جمله بخود گشته با صد شوق و وق
وز جهان آغوش و نحوای دهم
از ره مکار سکه و باز ندکی
تا بهر دوست چسپیدن توان
کی تو انم در رست باز و کشاد
شاد گردانی مرا از داو خویش
بر وجود خویش بنیشت یا زخم
راز دار نکسته الا کنه
بر سر من انسر الا سمنه

با لہم در راہ پاست خورشید جنت
 چون برون آیم ز قید ماسواک
 نقش نامت گیرم اندر دل چنان
 در دل من دہ ز پنداری خطر
 دیدم ہمہ سہر بسط معرفت
 نفس راہ غنا غم میزند
 در چنین دریا شوی گریشتیم
 وہ ز بند نفس آزاد می مرا
 با وہ عسفران مراد جبرہ ریز
 عقل خود بین میکند غلگین مرا
 از کرم بکشاے ابواب یسم
 چشم بر فضل تو دارم دوختہ
 راہ خود سازی مرا آری پیش
 چون بکار خویش باشم خود حساب
 چون شوم بر خورش عصفیان غولن
 از تو خواہم اسے امیدم باہاس
 راہ روشن کن مرا بحر و کار
 بہر دست آ پا دشاہ کن نگان
 پیش از انم داخل مردم کے
 تا بکے داریم چون صاحب ریا
 ہاں کن اسے خالق فوق فلک

چمن گلہیت ہم در رفت و رفت
 این متاع عقل در زیرم بجاک
 کش نیار و کس رسانیدن نیان
 وز بزرگی پاکستہ کردن حسد
 سے برد آب محسبہ معرفت
 آتش اندر کار و انم میزند
 در امان از غرق باشد گشتیم
 بو سے خون آید ازین وادی مرا
 فتنہ از کارم چو خواہد خوشین
 وہ سے ذوقی ترش شیون مرا
 بر سر من سختہ مشکن ہے کریم
 شمع دل از سوز جان افروختہ
 تا بروندی برم از بود خویش
 از رہ عصیان نایم جتناہ
 در دامت کن دلم را خود شکن
 در دم تسلیم باشم با خود اس
 ہچو نور شمس در نصف انہا
 ہر زمان بر خاک ہمیا لہم زبان
 کز ہر ہم ہویم جو گندم کے
 از زنا ہم دور دارا سے کبریا
 منتہا سے کار من تحت اشک

از دران ساعت که دقتم در رسد
بس بود که ز رحمت خود یک نظر
چون زرنجوری بسته نرا آدم
با تو کس را نیست ممکن تا بدل
کنی بود یارب که آیم بر درت
خاک کویت ز آب یدر گل کنم
حمد خوانم باشم اول تلبیه
از نقد رها حسن تقدیرم شود
گر کنی شاد از حصول دعا
مستعدم گزینش از مرگ کن
روز و شب در بحر عصیانم عزیق
بسکه بر حرص و هوا مانم ام
باع و سب زشت دنیا اے عجب
آبر و کج ابروان راست قد
گر کنی فضل تو بیدارم ز خواب
در دوجم گردش ز دنیا و دین
آبر و سب که نو دهم این کار را
بچه چو بلبل حبس ز گل رویت دگر
که چپ از اغوا سب شیطان پیش ازین
از گناهان دست خود بر میگشتم
که چپ من ناگرونی با ساختم

بنیم از زحمتش تیغی کشد
در شصت و اسی مار ابر
بر اسب فضل بر در آدم
کارها سمن حوالت کن بفضل
همه را از عجز سایم بر درت
وز نشاط و ذوق با دال کنم
سازم آبخانه با سب تلبیه
کو سب تو خاک جادو گیرم شود
من برافروزم سپهر نذرها
در ره عقیده از خوش برگ کن
میخورم با آنکه صد چوب طریق
در دمان و در زبان فاده م
ایچنین دستگیر با این حلب
دیدن دیوانه ماه نو بود
بو که بر آرم حبل خود را ز آب
پا و خو و بیرون پنجم چنان وقین
در زخم آتش بجان اغیار را
سو سب ریخاتم نه بنیم یک نظر
می کشیدم دامن خود بر زمین
وز معاصی نفس بدر می کشتم
این زمان افکندم و انداختم

بخش در شمع و لم نور ابر
کشم از تار یک دل داغ داغ
هر روز را نور و رخسار زشت
ویده آنخشم و رخسار سیکنی
چشم گوهر را و سه و نیم فروغ
خشمین بر سپهر اوج نه
زیر افلاک و بالا که زمین
بسکه ماندم با دم سر و آشنا
در شب از بسکه تیابست دل
با ده فکر که بودم در سبو
در بلا چون طایر انداختن
بهر سعی راه خشم غم ده
هر که سوزد آتش عشقت و عش
چرخ از گردش و می ناساید
در عسل مانده لام علمت
روز تا شب لشکر رنج و لال
ماه بی رنگی نشاید بروم
نشا بد آسا مقصدم ناید بدست
کشت روز من بزرگ شب زونا
در تنم نه طاقت و فحش هست
رخه سازم تا که الماس بلاست

تا چراغ من از آن روشن شود
زان بر آه خویش می آید چراغ
ظلمت آید بهمان روشن زشت
بر فلک هر شب چراغان سیکنی
اختران را اوج بخشی هم فروغ
صورت بخت بسندم اوج ده
چون که درت در دل اندوختن
شد لبان دل تنم و در آشنا
هر زمان هر نگ سیاه بست دل
شده روان از طبع من چون آبجو
شد دل من تنگ مانند نفس
تا هر بخت غم ما را جزم ده
برق و رخسار بود چون صلیح
چون حوادث رنج بر رنج آید
در محن مانند میم محنت
صورت را هم ناید پیا
چون رخ قربان برنگی مانم
و عویم رایس و حراست
از عنایت کن شمع مانند روز
رومی چالاک من چون استیست
همچو گوهر در دم سوراخ است

بد لکام رشتہ ماومن ست
 از شقاوت تیرہ روزم ہمچو شام
 ہمچو خاکم اوشتان بر زمین
 از شکستم چون شکست اندرین
 در بری چون طالع خوشیم ستم
 سخت من چون واژگونی می کند
 همچو باطن در صفائے طاهر
 گشت بے تاثیر از حرص و هوا
 در کجی مانند راهی راستم
 گردل در تو در مانی کند
 رس بفریاد من اسے فرما در رس
 عفو تو با صد گناہ و صد تصور
 ایکہ در فیض آفتابی آفتاب
 سالہا تاکے بفکر خورد و نوش
 ہمچو گل بارنگ و بویم چند میل
 میدد حسن بتان آفتاب
 ہر سحر بر رویہ خود با ہم چو سج
 تا کے از خیر نگہ مرگان یار
 کارم از آشفتگی اندر جہان
 موبجہ آشفٹہ تراز کا کلم
 بطول آمال من از طول دراز

نفس پیرا ہم چنگ تو من ست
 ہمچو جسم جسم بخش از نور ہفت شام
 ہمچو باد من کن بابرسی جہنشین
 ز الف عالم چون خجالت رنگ باز
 من سدا پالانج خوشیم گم
 گم ہسیم رہنموئے میکش
 باہم آلودگی چون طاهر
 نالہ من صورت بانگ درا
 در چین کاہش چو باہی کا ستم
 مشکلم ہر نگہ آسائے کند
 جبر تو در عالم کہ باشد و اورس
 چون کریم میخواندم از راہ دور
 ذرہ سا نم کن ز فیضت کا میاب
 در زمین باخرس انبارم چو شوش
 پر دل باخار خارم ویل ویل
 در و لم افسون چون سحر سامری
 میدد جاک از گریبا ہم چو سج
 در جگر نشتر خندانہ چو خار
 ہایچ در ہیچ ست چون لعل بتان
 در پیریشانی چو زلف سنبل
 زلف جانان را بود کوتاہ ساز

همچو کسب و طبل آماکم بلاست
 همچو تیغم جز بزمی درشت نیست
 کاروان را حشتم شد تاروان
 بنجور و خواهم مگر پنداشتند
 گشت راهم چون طریق پر خطر
 فکر عجب فکر ای بختگر داد
 بیم امید زیان و سود را
 هم چون شوزم هر زمان درناشتم
 اندرین ره چون بنای شوم پادشاه
 چون نه پیشتر دم ز غم از بسکت
 نفس چون در دم چو آذر و شعله
 زلف مقصودی نیاروده بهرست
 همچو زلف یار بر رسم گشته ام
 در نظر چرخ آسیا آید مرا
 بر دلم تا بار غم پشته ره شد
 بر بساط و هر از فیض بسیط
 از غم و اندوه و رنج و اضطراب
 چون طریق پر خطر راه من است
 هر دلی که غم بخورد و او چوب را
 در دم ریزد و چو ناله فراق
 من ترا حلقه بگو شمع بنده و ش

قصه کوتاه چون بلایم در قفاست
 راست نفس کی ششتم گشتی هست
 در فغانم چون جرمی کاروان
 در رهم چون کاروان بگذشتند
 زین خطره با الحذر و صد الحذر
 از دلم برخاست چون دوازدهم
 بچپ از غم و درون چون دود را
 از لطف سینه بزرگ آتشم
 همچو قفسر چاه تاریک است و تنگ
 یا شتم کردند نایاب صفت
 رخ نمودم چون زین یارم
 خورده ام چون زلف چنان شدست
 همچو ابرو و سبیلان خم گشته ام
 هر زمان چون توتیا سایه مرا
 صورت مصحف و لم سنی پاره شد
 هست دود و دل چو گرد و دیم محیط
 شد دلم بهرین چون جام شرباب
 روکش کوه الم کا همن است
 چون جهان باشد پیر از آشوب را
 بیچکد از من ندامت چون عرق
 نذر داغ سجده ام داغ حبش

و در دل امید است چنان دل در امید
 از فروغم سینه کے باشد تنہی
 دل بپنی صورت کشت آید است
 خوش رسا ندیم سواد مصرعی
 چون بزنگ غیر دود اندو شد
 در حصول مدعا سیاب وار
 است اعمال من اگر دگنہ
 و نہ دسم نقد دل شیطان
 و در دل صاحب مال و چاہ چند
 تن بود فانی و جان ناپایدار
 در جهان را آفتاب از شرم
 در فزونی خواہی این صد خرمنم
 چشم را اگر صورت مردم ناست
 گریز نور معرفت روشن کنی
 با خشم آمویم از ریخ طلب
 و بدیم وقت امید تان ام
 از حقارت تانید از دنگاہ
 در درون ما کن عزیزیم مال دار
 از جفا کے چرخ ہستم درستیز
 تن صفت ہستم ز بیماری بیان
 می نیارم بر جفا کے چرخ تاب

با سپرد و سے چو مویم کن سفید
 اگر بدل چون دیدہ بینائی دہی
 کما شقن جبر حق در و رشت آید است
 بہر دین دنیا بود چون مرزبانی
 دل بنگ و درخ نمزد شد
 بقیہ دارم بقیہ ارم بقیہ ارم
 ہست چون لک سپید میان سیام
 بر کشیدم کو فغان و زرد زرد
 چون جفا کے دلبران خاطر پسند
 ہنچو ہنیا چنان ناپایدار
 رہ و رواہ فنا چون عالم ست
 بار بردار چنین صد خرمنم
 صورتکم چون نقش بر دیوار ناست
 وادے دل وادے ہمایین کنی
 کن نشاط افراغم ز پندار پندار
 من سراپا صورت خزان ام
 و در دل عالم بدہ حبیب چو جواد
 گنج ساقم زہر سفلی اسافل برآر
 شمع انجم ز آتش دل شک میزد
 مردم جہنم تباہم در جہان
 اشک ہستم شد و ان مانند آب

من توان ناله تاب فغان
 دست در دست نکاسل داده ام
 مد عایم پر درت سر سودگی ست
 به چو بوی پییده ام در لاغر ست
 تا سحر از شام سودم درالم
 حول و قوه ده من بیسراه را
 اے کهن فضل و نوال فضل کن
 به چو دریا در دل من جوش ده
 اما ببطاعت با بکسر ز نو بنو
 گرد طاسازی ز به باد و لقم
 غلظت غفلت ز دولت زون
 بالشر سنا چوب در گوشم نه
 هر چه بر تو به ام مان دار
 از زیاده از بود از سر ام
 آمدم پیش تو با حال تباه
 خانه و آسیاب و پست و تیر
 من عقل ست لیکن خست مال
 بسر گوشم و گوشم گوشم
 میر و کارم نه دست غفار پیش
 سایه سان که پر و مردان شوم
 بخشش از فضل و کرم تاب و توان

در تحیر و است چشم چون دهان
 به چو پاسبان کابلی افتاده ام
 خانه من صورت فرسودگی ست
 ایت با سو می میانم همسر
 من چو رانم بر سر بیمار غم
 ایکه بخشش حول سال و ماه را
 بستیم نو به چو ماه و سال کن
 که بپای به چو دریا جوشش به
 چون هوای تند با شمع تیر زور
 خانه دل به چو گنج غزلت
 به چو بالین عبم غفلت زون
 که بر اے بالشر مدیث به
 باب تو به در صفت به نشا و دار
 با نگر و ان خویش من چون گلام
 کرده رو به نویش چون دفتر سیا
 از عشاق چون کندم کرد به
 جاسه من دلداست با چون لال
 جان بجان به گوشم و گوش غم
 وارم استغفار ز استغفار پیش
 که بر رنگ خانه سرگردان شوم
 در غم مانست آب جاد و ان

ہمچو رنگم کن ز صبغت جلوہ ریز
 روئے رنگین گر بزرگ گلشن ست
 در رخسار وجود مارا را و دار
 و در دل من از محبت درودہ
 خانہ سان آباد کن شہسولم
 بخش در قائم اثر مانند حال
 شعلہ آب اگر بخوم گرم سخن
 پیر کن از محال و مراقت الی کن
 عقدہ کارم و فتح الہاب ہا
 سے ہر احسان و لطف و فضل چو
 پایمال ہر خس و خارم کن
 از ریاض رحمت اے ذوالنہن
 شاد سے من رنج مجھو سے مکن
 اے عظیم واسے کریم واسے رحیم
 از عبادت اے ملیک مقتدر
 و زکو سے تاجہر سازد در جہان
 تاجیکے باغبیہ گردم آشنا
 چون ز نور خود فروزمی حنائہ را
 آدم روز سے کہ در دارنہن
 در دم از بیگانگی مطلق بری
 از گرم سپہ بزرگوار قسا

ہمچو ہویم کن ز خلقت عطسہ نیر
 کے رنگ صبغت اللہ حسن ست
 در تعلق ہا سے غیر آزادار
 ہر کجا دل چون دلم با دروہ
 جو سے شیطان بند از منہر دلم
 حال صادق بر کن از صدق مقال
 از زبا نغمہ بر سر روز و نہن
 سینہ ام چون کیسہ خالی مکن
 چون کشادہ سینہ عارف کشا
 وہ رطاعت خلعت ہمچون وجود
 چون ترنج دست افشایم کن
 با سبیل آسایم کن دور از چین
 رنج و اسایم چو رنجو سے مکن
 غیر تو من یغفر الذنب العظیم
 وہ حیات جاودا نم چون خضر
 نام نمیکم چون نشان رنگان
 آشنا سے خوشیستن گردان مرا
 آشنا سے خود کوئی بیگانہ را
 آشنا سے و شتم سے ذوالنہن
 آشنا با حق و از ناحق برے
 آشنا آیم روم نا آشنا

پیش آن کو با تو میدار دوسرے	کر کے بیگانہ آید از دوسرے
این نمی خواهد که بیگانہ رود	میکند جهد آنکه فرزند شود
پاک و نیک را چنین آیین بود	کار پاکان تا جهان ستاین بود

حکایت حضرت خواجہ ابوالعباس ہمدانی رحمہ اللہ علیہ

پیش ازین در عہد ماضی بعید	از کسے این نکتہ تر سالی شنید
در مسلمانان بسے باشند زاد	کز فراست باشد ایشان ارشاد
چون برند از ہر کشفی عجیب	مطلع گردند بر ہر اسرار غیب
از بصیرت افتد ایشان را بصر	و دیگران را آنچه ناید در نظر
باشد اصحاب فراست نام نشان	پیش بر آغاز شد انتخاب نشان
بود منکر و رول او ناگزیر	گشت منکر از مودن جاگزیر
در پیہ تفتیش چون آہنگ کرد	از براسے آزمایش رنگ کرد
وقت شیخ دین ابوالعباس بود	در کرامت ہر سوار و امی ستود
بود بر اہل زمانہ پیش حرف	از تصرف داشت او را کے شکوف
چون ملک رو شد ملک کز زیر فراق	بر داشت شوقش تا بالاسے عرش
در مشرف بر خواطر سینہ اش	صاف بود از لوث رنگد آئینہ اش
ہر چہ در پیدا و پنهان یافتہ	چون سنجمل عکسش از وسعہ تا فتو
بود جام جمہر دلش اندر جهان	شکشف گشت در روز نہان
از نسر و رخ آئینہ دار او نقاب	عینک چشم بر انوار شش تجاہ
بہ فیض تدہی او از صفنا	بر دو کیسان گشتہ بر رو بقیف
از ولایت بود حق را راز دار	را از پنهان را نکر دی آشکار

ای روزی ناکرده از رنگار صاف
سیفر اید نو بنو رنگ و لمت
گر سپید بود و غفلت میجو و و
زنگ بزد او بد آهنگل مکن
صاف کن از رنگ غفلت سپید
استخار از ره انکار و طسود
چون ز راه اید بنو کیش نشست
حال ترسا آفتابی شد برو
او بنویر گاه آب انداختش
دید و دشته اندر ایش نهفت
اسه بسا در عهد پیشین بوده اند
بر زبان کردند تصدیق رسول
باطل آمد پیش حق اقرارها
آن سخن فی نفسه گویا راست بود
در تن ترسا پئے اوراک حال
رشته جان در مجاهد با گدخت
تند روشد با دسان و کاردین
از ریاد بر لباس صوف کرد
صوفه پوشید و رولق و عبا
دست در زد و در عبا و کوفه
وقت حاجت از ریاد کردی وضو

از صفاد پیش مردم بر ملا
زنگ دل گردیده برق حاصلت
وز نه یکبار استوانه زد و و
رو سے این آینه چون رنگی مکن
چون کند زده حبل آئینه را
رفت و غم خالفت و شیخ کرد
بیک با از و و و و و و و و و و
وان حجابش بے حجابی شد برو
شیخ در نیم نگه بشناختش
و و و و و و و و و و و و و و
با شید بودند و بے دین بوده اند
همه زبان روشد از ایشان قبول
گشت آن اقرارها انکارها
حق تعالی بیک با گدختش نمود
در نفاق خویش و ز ریشته تعال
رشته و ز تار تار سحر ساخت
خاک زد و بر فرق آب آتشین
خویش را با صوفیان موصوف کرد
بار ریاضت از ریاد گشت آشتنا
تا کسی از وی نه زانند شود
بر زبان تار و شب بگفتگو

باندہ ارکان او اگر دی نماز
 از پیے تلبیس در ہر پنج و ہفت
 وضع پیشین چند کہ موقوف شدت
 در دلش لیکن همان کفر و لفاق
 اسے بظاہر کار تو صوم و صلوات
 طے کئے کے عالم لاہوت را
 کے کشاید بردت اسرار حق
 گر چہ در ظاہر موافق میروی
 سیر گمراہی چہ کار آید ترا
 بر زبان تسبیح و در دل گادختر
 تا نگردی تو مسلمان از درون
 ہمچنین گمراہی روز و شب
 چون ترا اندام نیکو دادہ اند
 در صفا و صدق چون صدیق بہ
 تا شود در نگار از دل زایلیت
 واری آن آئینہ را در چار سو
 چون عکس شود شریعت استوار
 ہرچہ عثمان برگزین شرم و حیا
 باب شنبہ علم شو ہیچون علی
 انداز احسان گروہی تصف
 چون برینگونہ گدشتش پیار ماہ

تا نگردی تو ہر گشت افشا سے راز
 آواز مسجد اگر در عجب و رفت
 رسم و ایمن چند مر موقوف شدت
 جفت با انکار و انا خلاص طاق
 مستقر در باطنت امانت و منات
 از درون تا نشکنی طاغوت را
 تا نہ بندی چشم خود از ما خلق
 در زمان راہ منافق میروی
 تا نہ دل از صدق آساید ترا
 این چنین تسبیح کے وارداثر
 کے توانی شد مسلمان از درون
 و ہمچیں مفتی لبسان بولہب
 تا جہ انسانی بسر نہادہ اند
 طالب معنی علی تحقیق ہاشم
 قابل جہتہ گروہ دولت
 عکس روسے یا رہنماید درو
 تا زطل تو کند شیطان فرار
 تا بہ بینے روسے امیسا نہ اندیا
 تا چو خورشیدیت شود دل شنبہ
 رمز باخوانی زلوت کو کشف
 کش نشہ حل عقدہ مطلب سب نواہ

کرد و پادشاه از خود در پانخویش
شیخ فرمودش این مردی بود
گشت چون ثابت حقان نمک
دور باشد از ره فرزانگی
انچه در دل داشت چون از پیش
رشته زنار خویش از تیغ بخت
چون کن سالان پسر آن برکانو
بر گذرگاه طریقت پانشرود
کرد چون بخت بلندش یاد کرد
باطنش از فیض مالال شد
حظ وافر از همه برداشت و
کرد روزی چند در خدمت مقام
در ریاضت ادب چون گوی بود
با کرامت هابسه آمده گشت

خواست ز انجا رستنی هر جا خوشتر
بلکه از آئین بی درومی بود
بایقین هم از شو بگذار شک
آمدن رقتن باین میگانه
چاره جز اسلام آوردن ندید
آب بردست و پیا شیخ ریخت
خواجہ را شد پیش دامن بشیر
جمله پیشین دفترش را گاو خورد
ساخت کارش در نطف کاسگری
شیخ را چون کوچک بال شد
زانکه خاص الناحی کسوت داشت و
باز شد بروی و در دار اسلام
خوابه جان خویشتن با و سپرد
بعد شیخ او صاحب سجاده گشت

قطعه تارنخ اختتام شجرات هذا از مصنف شجرات

چون شجره مقتدایان
پس حفظ اصحاب و ارباب
سلامت بود پیشین ز اختر من
بتاریخ سالش نوشت تم ثبات

که بستند در راه دین تقیم
رقم کردم ازین لطف کریم
کس را که داند طبع سلیم
که الان افروز بقور عظیم

رقعات نظم

بسم الله الرحمن الرحيم

بعد حمد خدا سے غرض
بے پدر پور داد مریم را
ریخت از طاق نذر و اقی سپهر
قدرتش بین بر آرد بھر حجاب
شمر قوت از و حجب دارد
رو و نه پیش بتافت چون مردم
گر زبانی نشان دہے تا ماہ
نے سرانید سلم و جا حد
چون گویم شناسے او کہ نبی
اول آنکہ کہ ز دل بوجہ قسم
ہستی از نیستی چو گشت پدید
ہر عالم ہمانکہ جان آمد
یافت از بحر فضل و بخشش وجود
خلفایک کہ را شدین بودند
سر حق را ہمہ امین گشتند
آن یکے یافت صدر اعلائے
سوم از خاصین نشستہ غنی
آخرین لب ہر لباب شدہ
ہر دو سر زند و حیدر کرار

آنکہ امرش بود مضمون و نخل
آبر و قطرہ را گہریم را
ظلمت از نور مشعل مد و مہر
صنعتش بین بکیش و چہر نقاب
کان یا قوت از و حجب دارد
جائے در چشم یافت چون مردم
ہست بر دعوے یکیش گواہ
من الملک للہ الحمد
در شنایش بگفت لا اھوی
نسلم آمد درین رتسم اکہم
گو کہ نور احمدی رخشنید
ورقہ التاج مر سلطان آمد
بطفیلش کائنات وجود
روز و شب در تلاشش بین و نہ
خاتم او بود و شان بگشتند
وان دیگر در عدالت افزائے
زن احب الی اس نو عینی
پہ المحسن نشستہ بو تراب شدہ
نسر و کیت امریہ در نہ کار

هر که در سایه ولایت اوست
صد هزاران درود بالتسلیم
بسد بر آل و صحب او که مدام
پس گر ایم بالتماس کنون
سے شناسم نہ دفعہ مے آئین
من امین احمد مد بین معنی
سے تو انم کہ در قلم و طوس
میر سائیم بدیہ اسلام
بمضور سریر آرا سے
آنکہ آئینجا بحق رسیده تویی
بجناب تو حسن ظن گردند
در زمان من از کز ہمدی
در جهان گر چہ نصف اندبستہ
جر تو بیش اہل جور کم نصف
منتقل میکنی خصوصیت را
با ہمہ خمر سے و خوشحالی
تا بلاندن تر افتخرف باد
رہ رو تیز و قاصد چالاک
نامہ آورد اتفاقات آگین
کاغذش ہمچو صبح گاہ عمید
در نقش بود دفتر عرفان

از زمین تا فلک حمایت اوست
با دبر روح اہل خلق عظیم
شد لبالب ز فیض جام مرام
در رہ مدعا ز تخم قانون
فارس فکر مست ز یزید گین
مشتہر در جہان بفسود سی
من زمین متلم نواز مگو کس
کہ اشارت اذان بود بسلام
راست گفتاری و کورایے
و اندلان جاے برگزیدہ تویی
کہ سے ابو الحسن گردند
ہم توئی مادی و توئی مہدی
چو تو نصف مزاج نیست کسی
کیست نصف مزاج ہم نصف
باتو دار و خدا حکومت را
برساند بدربہ عالی
منصب و قدر در تضاعت باد
گام فرست از پیانہ ڈاک
کہ خبر و نقش خجل گل و نسیم
صاف چون رو سے روزہ دار سفید
ہمچو اوراق بوستان خیابان

<p> در بیا صفت سواد خط از دور بر سطور شش کشان بازاری در روانی عبارت ست و چهار مغیش حساب افزا چه آبجیات حسامات واد از دافشانی شا و کرد می مرا به لطف عیم ملکند چون بیا واکوشت بسکه بمنو هم از عنایت تو حسب تجویز من بجانب خویش به فرستم نوشته بر کم و کاست نیستم من مگر نویسنده بر توجب نظر گماشته ام تا کرم مای آن کرم من را باشد از افزای تویش استغاثین همه او بر پاک را خداوند منشور لوح و قلم ملک جلد در زیر فلان دست هم از که دست زد بهر چارسو بدل داد و عیش و عشرت نوید حرم را زینت پندست و ستود بادم ز اگر ام با تاج داد </p>	<p> چون سواد زمین بهر گلپور از عطفت منان طواری به نسیم حسره باد بهار چون خضر جگر گرفته و ظلمات در بد طبع را سلیمانی کشتت مشاران به لطف کیم یا دحق از دلت و سر اموش تر ز باغم به شکر دنت تو به چه اصل حقیقت ست از پیش آنچه در واقع است حقیقت بهرست چشم به التفات آینه کار بر لطف و اگر آشته ام بهر چه باشد در آن ربانی سسی را کایست پیش از پیش دیگر شمارنج ارض را منداک را که نور شیدان و سوز از دلم زمین خواند آن حسا ای دوست بهی صلا س گلوار و شربلوا شب از دس برات مدونه عید جبهانی بجز ایش اند سجون ندا س خلقت کم از دواج داد </p>
---	---

اول تا ابد در نسب مردمش
 نسب با معجزه و دو بهم صمد
 که پروانه اشرف روح الامین
 که نورش این پیش از آفتاب
 همین طفلیش بر سر سلطان
 به بے سایگی نور شیش
 ذکر می چو که سیش را من خواند
 من و رخ لب لیلۃ اللہ
 که من نزد بانی زمهرار
 بگردن کشان لبس من امتی
 بمنبر نکاح آمد اندر رواج
 از و خطب و منبر و هم خطیب
 بر آل و بر اصحاب و بر یار غار
 کند التماسی بعد زین و زین
 ادب بر زین من نه پشت دست
 به بزم گزین پیشوایان
 بافتن انبیا مثال الفت قرین
 برین شد صلاح و ضعیف و شریف
 که بر خود ضمیرش پذیرفت دین
 بنامش ز دینت نباشد گزیر
 کنم خرم و صبح و رواج

بیک حیل و دانه کند مش
 در خشد چون پر تو صمد
 دستار شمع و عرش برین
 مجسم بر حمت کردگار
 گنبد آفریننده کن نگار
 ای و سایه آفرینش
 بعثتی دین هم زبان کردند
 شب کو بر افلاک چون بد شد
 بود سده با اوج آماج او
 به تیغ طغرائش من سستی
 چو او خطب خواند از پے از رواج
 بعد از درشن بهره در هم
 در و خشد ابر و مش صدر هزار
 ازین بسا سید کرم است حسین
 شمار سلام از اسلام هست
 بسروفت ترقت لایان
 با عیان و احباب خلعت گوین
 که از دانش نه از سنج ظریف
 از تحت جگر چه در پهن
 ضمیر که نام از بری در ضمیر
 برسم زان بکسب صلاح

<p> کہ منہج بہ پیش صفیہ دیگر فلک بر کشم بر بساط از سے سحرانم بنام بزرگان درو کہ اور استائے بزم نشاء دران بزم تہیہ گوید یہ سرور سعادت زہر سو یا نجم رسد چو باد بہار سے بہرستان چو اخبار ہر تارہ برقی روان چو فصل بہار ان محمود بہ رئیس بلد حیا ہی عتیقین چو ماہی کہ در تورا گیر و متام چو آدم بچا حشش شود منعم کہ در چشم آبارت چون فوہین کہ وارندہ صف احد رجا شود در شک فردوس کاشانہ ام در سورہ برہ سے باز مکن دیگر سورہ وحش چو تم کردہ مسلم کہ بیا ر دو خلیل از آذر آنکہ در شان و سے آمد لولاک کرن بر دوشش رداے طہیر بسو سنت ابراہیم </p>	<p> بفسخندہ ماہی تہادی اخیر کسم ساکیان بندی از حرمی بچسب بر بسوزم بخوری زعود دہسم ساز بزم سے بچہ انبلا بہ طنبور و با بر بط و چنگ و رود چو از و سے شب بست پنجم رسد برات از طرب پٹنہ گرد روان چو کہ دون سوریل گردون ان بصد فرد و شوکت در اخبار رسد بکاشانہ سیر و احب حسین دران برج عشرت نہایت قیام شب بست ہفتم ز فضل احد بان صید میر احمد حسین بدل دارم از دوستان صد جا تدم ارگزارند در حنا نام باخلاق خود سرفراز مکنند حمد یزدان بکلی حنا در قم حاشا لشہر جلیل اکبر ہم گو گفت رسول امشد پاک آل او جملہ ز قرآن تفسیر مائل از و سے دل ہر تلمیح </p>
---	--

سبح بشهور معین الدینیم
 شرف خدمت هر پیر و جوان
 با صد آداب و دوا و ان تقسیم
 اقامتی پس ازین میدانم
 کاندین موسم آغاز بهار
 الا حسابی بکفت از منظر افشا
 دان هر شاخ ز سر تا بکم
 به صلاح همه اخوان بزرگ
 شد معین که دین ماه صفر
 بست خیم چو در اید به طرب
 آنکه نور نظر و چشم معین است
 و توفیق با صبر را از سر مهر
 به درین شیخو به خیر مقام
 که شواره شود از فضل خدا
 از شب بیدت سووم در اجماع
 انواران خفیه خبیت تمثال
 است گردند و ساق بزند
 چشم لطفی ز بزرگان دارم
 کرد ایند بکاشانه من
 یکشم منت و ممنون گردوم
 نظم شیرین به لطافت چو نبات تمام

و دستا زار به دیرینیم
 از بزرگان عظام و اقران
 میدیم عرصه سلام و تسلیم
 بر زبان مطلب دل نه آرم
 که شده رشک چمن با کسار
 زده از سبزه زمین سبز با
 انبهار ایند شجر با منجر
 که نشان همگی شان بزرگ
 ختم الله بخیر و طهر
 بگذر و ماه ز برج عترب
 پور و بلند من کرام الدین است
 بن را حلیل کشاید چو سپهر
 رسم تطهیر به اهدای نام
 به درین روز نکود خست را
 نیز ترتیب و هم بزم سماع
 صوفیان و جد کنند از حرم سال
 به چو منصور انا الحق بیزند
 سورم امید سلیمان حایم
 رشک فردوس بود خاثر من
 صدر در رتبه چو گردون گم
 از نیشکر گلک ثبات

۱	مست	۵	دریات	۲	دریات	۶	مست
۲	مناش	۸	مناش	۳	مست	۹	مناش
۳	مست	۱۱	مست	۴	مست	۱۲	مست
۴	مست	۱۴	مست	۵	مست	۱۵	مست
۵	مست	۱۶	مست	۶	مست	۱۷	مست
۶	مست	۱۸	مست	۷	مست	۱۹	مست
۷	مست	۲۰	مست	۸	مست	۲۱	مست
۸	مست	۲۲	مست	۹	مست	۲۳	مست
۹	مست	۲۴	مست	۱۰	مست	۲۵	مست
۱۰	مست	۲۶	مست	۱۱	مست	۲۷	مست
۱۱	مست	۲۸	مست	۱۲	مست	۲۹	مست
۱۲	مست	۳۰	مست	۱۳	مست	۳۱	مست
۱۳	مست	۳۲	مست	۱۴	مست	۳۳	مست
۱۴	مست	۳۴	مست	۱۵	مست	۳۵	مست
۱۵	مست	۳۶	مست	۱۶	مست	۳۷	مست
۱۶	مست	۳۸	مست	۱۷	مست	۳۹	مست
۱۷	مست	۳۹	مست	۱۸	مست	۴۰	مست
۱۸	مست	۴۰	مست	۱۹	مست	۴۱	مست
۱۹	مست	۴۱	مست	۲۰	مست	۴۲	مست
۲۰	مست	۴۲	مست	۲۱	مست	۴۳	مست
۲۱	مست	۴۳	مست	۲۲	مست	۴۴	مست
۲۲	مست	۴۴	مست	۲۳	مست	۴۵	مست
۲۳	مست	۴۵	مست	۲۴	مست	۴۶	مست
۲۴	مست	۴۶	مست	۲۵	مست	۴۷	مست
۲۵	مست	۴۷	مست	۲۶	مست	۴۸	مست
۲۶	مست	۴۸	مست	۲۷	مست	۴۹	مست
۲۷	مست	۴۹	مست	۲۸	مست	۵۰	مست
۲۸	مست	۵۰	مست	۲۹	مست	۵۱	مست
۲۹	مست	۵۱	مست	۳۰	مست	۵۲	مست
۳۰	مست	۵۲	مست	۳۱	مست	۵۳	مست
۳۱	مست	۵۳	مست	۳۲	مست	۵۴	مست
۳۲	مست	۵۴	مست	۳۳	مست	۵۵	مست
۳۳	مست	۵۵	مست	۳۴	مست	۵۶	مست
۳۴	مست	۵۶	مست	۳۵	مست	۵۷	مست
۳۵	مست	۵۷	مست	۳۶	مست	۵۸	مست
۳۶	مست	۵۸	مست	۳۷	مست	۵۹	مست
۳۷	مست	۵۹	مست	۳۸	مست	۶۰	مست
۳۸	مست	۶۰	مست	۳۹	مست	۶۱	مست
۳۹	مست	۶۱	مست	۴۰	مست	۶۲	مست
۴۰	مست	۶۲	مست	۴۱	مست	۶۳	مست
۴۱	مست	۶۳	مست	۴۲	مست	۶۴	مست
۴۲	مست	۶۴	مست	۴۳	مست	۶۵	مست
۴۳	مست	۶۵	مست	۴۴	مست	۶۶	مست
۴۴	مست	۶۶	مست	۴۵	مست	۶۷	مست
۴۵	مست	۶۷	مست	۴۶	مست	۶۸	مست
۴۶	مست	۶۸	مست	۴۷	مست	۶۹	مست
۴۷	مست	۶۹	مست	۴۸	مست	۷۰	مست
۴۸	مست	۷۰	مست	۴۹	مست	۷۱	مست
۴۹	مست	۷۱	مست	۵۰	مست	۷۲	مست
۵۰	مست	۷۲	مست	۵۱	مست	۷۳	مست
۵۱	مست	۷۳	مست	۵۲	مست	۷۴	مست
۵۲	مست	۷۴	مست	۵۳	مست	۷۵	مست
۵۳	مست	۷۵	مست	۵۴	مست	۷۶	مست
۵۴	مست	۷۶	مست	۵۵	مست	۷۷	مست
۵۵	مست	۷۷	مست	۵۶	مست	۷۸	مست
۵۶	مست	۷۸	مست	۵۷	مست	۷۹	مست
۵۷	مست	۷۹	مست	۵۸	مست	۸۰	مست
۵۸	مست	۸۰	مست	۵۹	مست	۸۱	مست
۵۹	مست	۸۱	مست	۶۰	مست	۸۲	مست
۶۰	مست	۸۲	مست	۶۱	مست	۸۳	مست
۶۱	مست	۸۳	مست	۶۲	مست	۸۴	مست
۶۲	مست	۸۴	مست	۶۳	مست	۸۵	مست
۶۳	مست	۸۵	مست	۶۴	مست	۸۶	مست
۶۴	مست	۸۶	مست	۶۵	مست	۸۷	مست
۶۵	مست	۸۷	مست	۶۶	مست	۸۸	مست
۶۶	مست	۸۸	مست	۶۷	مست	۸۹	مست
۶۷	مست	۸۹	مست	۶۸	مست	۹۰	مست
۶۸	مست	۹۰	مست	۶۹	مست	۹۱	مست
۶۹	مست	۹۱	مست	۷۰	مست	۹۲	مست
۷۰	مست	۹۲	مست	۷۱	مست	۹۳	مست
۷۱	مست	۹۳	مست	۷۲	مست	۹۴	مست
۷۲	مست	۹۴	مست	۷۳	مست	۹۵	مست
۷۳	مست	۹۵	مست	۷۴	مست	۹۶	مست
۷۴	مست	۹۶	مست	۷۵	مست	۹۷	مست
۷۵	مست	۹۷	مست	۷۶	مست	۹۸	مست
۷۶	مست	۹۸	مست	۷۷	مست	۹۹	مست
۷۷	مست	۹۹	مست	۷۸	مست	۱۰۰	مست
۷۸	مست	۱۰۰	مست	۷۹	مست		
۷۹	مست			۸۰	مست		
۸۰	مست			۸۱	مست		
۸۱	مست			۸۲	مست		
۸۲	مست			۸۳	مست		
۸۳	مست			۸۴	مست		
۸۴	مست			۸۵	مست		
۸۵	مست			۸۶	مست		
۸۶	مست			۸۷	مست		
۸۷	مست			۸۸	مست		
۸۸	مست			۸۹	مست		
۸۹	مست			۹۰	مست		
۹۰	مست			۹۱	مست		
۹۱	مست			۹۲	مست		
۹۲	مست			۹۳	مست		
۹۳	مست			۹۴	مست		
۹۴	مست			۹۵	مست		
۹۵	مست			۹۶	مست		
۹۶	مست			۹۷	مست		
۹۷	مست			۹۸	مست		
۹۸	مست			۹۹	مست		
۹۹	مست			۱۰۰	مست		
۱۰۰	مست						

مع	مع	مع	مع	مع	مع	مع	مع
۵۷	۲	رایج	رایج	۶۱	۳۰	مادرش	پاورش
۵۸	۱۷	هنگام صبح اول	نند	۶۲	۲۰	مترش	سرس
۵۹	۱۵	بخشش	بخشش	۶۳	۲۰	سر	پیر
۶۰	۲	بخش	بخش	۶۴	۳۰	چنبره	چنبه
۶۱	۱۷	سبب عش	سبب عش	۶۵	۱۶	ایوار	ایوار
۶۲	۱۷	نفس	نفس	۶۶	۳۰	درد عشق	درد عشق
۶۳	۱۶	کبک	کبک	۶۷	۲۰	چادر	در
۶۴	۳۰	گوز خوبی	گوز خوبی	۶۸	۱	ناکسی	ناکسی
۶۵	۹	پدر	پدر	۶۹	۲۰	همچو زاهد	همچو زاهد
۶۶	۵	بیک	بیک	۷۰	۲۰	آیم	آیم
۶۷	۸	پسین علی	پسین علی	۷۱	۲۰	دپ	دید
۶۸	۹	دین و دودل	دین و دودل	۷۲	۵	فا	تا
۶۹	۲۰	نصف	نصف	۷۳	۲۰	یک	یک
۷۰	۱۷	گودل	گودل	۷۴	۲۰	غفلت	غفلت
۷۱	۱۸	گوجیب	گوجیب	۷۵	۲۰	پچون	زیر
۷۲	۲۰	الواقسم	الواقسم	۷۶	۱۲	لال	لالهم
۷۳	۲۰	مقتدای	مقتدای	۷۷	۱۳	فریاد افغان	فریاد افغان
۷۴	۳۰	بایزید	بایزید	۷۸	۱۸	توباب	ذباب
۷۵	۲۰	قدیم	قدیم	۷۹	۱۹	شجر	سحر
۷۶	۹	بار ویم	بار ویم	۸۰	۳۰	نکویم	نکویم
۷۷	۲۰	نظم	نظم	۸۱	۲۰	نابلیس	نابلیس
۷۸	۹	نرخانیم	نرخانیم	۸۲	۲۱	نقش	نقش
۷۹	۱۱	وید	وید	۸۳	۱۲	مارقده	مارقده
۸۰	۱۸	در نقب	در نقب	۸۴	۱۸	باد	یاد
۸۱	۱۹	نیت	نیت	۸۵	۹	خواه	خواه

صفحہ	سطر	خط	صحیح	صفحہ	سطر	خط	صحیح
۶۰	۱۸	نگان	نگان	۴۳	۲۰	چند	چند
۶۱	۲۰	زایم	زایم	۴۴	۱	حلقہ	حلقہ
۶۸	۱	زخمش	زخمش	۴۵	۳۰	درمان	زخمش
۷۰	۵	عجز	عجز	۴۶	۲	یہ	یہ
۷۱	۱۳۰	جلب	جلب	۴۷	۱۱۲	اعظم	اعظم
۷۲	۱۱۲	آبرو	آبرو	۴۸	۱۳۰	اور اسکے	اور اسکے
۷۳	۱۵	کارا	کارا	۴۹	۱۸	ہر	ہر
۷۴	۱۸	ریحانم	ریحانم	۵۰	۱	زنگار	زنگار
۷۵	۲۱	باساخم	باساخم	۵۱	۲	سیفید نو بنو	سیفید نو بنو
۷۶	۷	افلاکم	افلاکم	۵۲	۳۳	وزد	وزد
۷۷	۱۳	خویشم	خویشم	۵۳	۴۲	دیر	دیر
۷۸	۱۶	چون	چون	۵۴	۱۱	لمن	لمن
۷۹	۱۸	یز	یز	۵۵	۵	از رنگ غفلت	از رنگ غفلت
۸۰	۱۹	بیج دریچ	بیج دریچ	۵۶	۷	راہ اند	راہ اند
۸۱	۷	بیم امید	بیم امید	۵۷	۹	گاد	گاد
۸۲	۱۶	گرد و غم	گرد و غم	۵۸	۱۰	دیدو	دیدو
۸۳	۱۱	تبع اول فیض	تبع اول فیض	۵۹	۱۳	ہمسازان	ہمسازان
۸۴	۱۹	کر	کر	۶۰	۱۶	رشتہ بہ رشتہ	رشتہ بہ رشتہ
۸۵	۱۱	بخورد	بخورد	۶۱	۱۹	سورۃ	سورۃ
۸۶	۷	اگرز	اگرز	۶۲	۳۱	حاجت	حاجت
۸۷	۱۱	از	از	۶۳	۱۹	لفور	لفور
۸۸	۱۳	ابن صمد	ابن صمد	۶۴	۵	رحبت	رحبت
۸۹	۱۱	مرد	مرد	۶۵	۱۴	خودش	خودش
۹۰	۱۱	میرزا	میرزا	۶۶	۱۶	بین	بین

غلامیہ کتاب الجواب
سلسلہ اللہ الی بعد تصحیح ثانی و تکرار
نظر بحسب ارشاد جناب مولوی
عبد التاؤد صاحب عم فیضہ مطبع انوار محرمی
واقعہ شہر لکھنؤ محلہ چاہ کنکر پین کیم فقیہ
مسئلہ ہجری نبوی علیہ السلام کو
چھاپا گیا

04115
A9150170

DUE DATE

--	--	--	--

Acc. No. 12011
 Class No. 191.21.5 Book No. 00115
 Author _____
 Title _____

Borrower's No.	Issue Date	Borrower's No.	Issue Date